

Palæstina Nyt

NYHEDSBREV fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
April 2006

ISSN 1396-9994
18. ÅRGANG NR. 1

Gazas grænser fortsat hovedsagligt lukkede

Ifølge en nylig rapport fra Verdensbanken (marts 2006) er transporten af varer ind og ud af Gaza ikke kommet i gang efter den israelske tilbagetrækning, fordi al eksport og import skal gennem Karni-overgangen, der ofte bliver lukket af det israelske militær. Når Karni-overgangen er åben lykkes det kun omkring 43 lastbiler om dagen at passere, og det er langt under det minimum på 150 pr. dag, som verdensbanken anser for nødvendigt for at den palæstinensiske økonomi kan fungere. Ifølge Verdensbanken bliver Karni-overgangen ofte lukket af sikkerhedshensyn – efter at der blev opdaget en tunnel under jorden i nærheden af de israelske militære installationer i slutningen af 2005.

Internationale eksperter mener imidlertid at det skulle være muligt at sikre overgangen mod tunnelgraveri, da der andre steder i verden er nedgravet særligt elektronisk udstyr, der kan spotte tunnelgraveri. Denne mulighed er blevet påpeget af Human Rights Watch, der i et omfattende studie af grænseovergangsproblemerne ved Rafah fra 2004, beskrev sikkerhedsforanstaltninger ved bl.a. den amerikansk-mexicanske grænse.

Ingen international grænse

Der er heller ikke fri bevægelighed for personer ud og ind af Gaza. Rafah-grænseovergangen er alene åben for palæstinensere med de af Israels udstedte identitetspapirer. Alle andre statsborgere eller palæstinensere

(Fortsættes side 21)

Alle stiller krav til Hamas. Hvorfor stilles der ikke tilsvarende krav til Olmert?

Dobbeltmoral

Af Søs Nissen

Den israelske regering har hverken anerkendt en palæstinensisk stat, indstillet sin militære offensiv eller accepteret gældende fredsftaler mellem parterne. Måske ville det være en god ide også at stille disse krav til den kommende israelske ledelse.

Stort set samtlige vestlige regeringer stiller i denne tid krav til Hamas om, at partiet skal anerkende Israel, indstille sin væbnede kamp og anerkender de eksisterende ftaler indgået mellem parterne under fredsprocessen i 1990'erne. De samme krav kunne med rette stilles til den israelske regering, for Israel lever ikke op til nogen af disse.

I forbindelse med Oslo-ftalerne anerkendte Israel alene PLO, som det palæstinensiske folks retmæssige repræsentant, og altså ikke en palæstinensisk stat. PLO anerkendte til gengæld den israelske stats ret til at eksistere indenfor våbenstillandslinierne fra 1949, og den gensidige anerkendelse var dermed asymmetrisk.

(fortsættes side 5)

Palæstina Nyt

April 2006

Redaktionen afsluttet den 24. marts.

Palæstina Nyt udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) og er udarbejdet af Søs Nissen (ansvarshavende), Else Christensen og Henning Kosack (layout).

Artikler og materiale fra nyhedsbrevet og DPV's hjemmeside (www.danpal.dk) kan frit bruges og citeres. Nyhedsbrevet bliver lagt ud på hjemmesiden kort tid efter det er udkommet, og man kan derfor nemt kopiere tekster til brug i læserbreve etc.

Dette Nyhedsbrev er trykt i 1000 eksemplarer. Er man interesseret i flere eksemplarer til uddeling o.lign., kan det bestilles på 35 35 48 68. For abonnement på Nyhedsbrevet ring venligst på 35 35 48 68

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) har til formål at øge forståelsen for det palæstinensiske folks skæbne historisk og aktuelt. Foreningen støtter palæstinenserne krav om national selvbestemmelse. Kontingent er 150 kr årligt.

Næste nummer af Palæstina Nyt kommer i juni 2006.

Dansk-Palæstinensisk
Venskabsforening
*Danish-Palestinian Friendship
Association*
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte
Tlf/Phone : +45 35 35 48 68
giro 9 31 81 19

Hjemmeside : www.danpal.dk
E-mail : danpal@danpal.dk

Problemet er ikke Hamas - problemet er besættelsen!

Af Pernille Frahm

Det er ikke tilstrækkeligt at gå i dialog med Hamas. Der skal presses på i forhold til israelske udbygninger af bosættelser, af muren og indskrænkninger af palæstinenserne bevægelsesfrihed.

Det står helt klart, at palæstinenserne valgte oppositionen ved valget til den lovgivende forsamling PLC i onsdags. Med 76 pladser ud af de 132 i PLC har de ikke bare et flertal, men et meget komfortabelt flertal. Valget var et jordskælv.

Man kan fortvivle, som nogle af mine palæstinensiske venner gør lige nu. De mange projekter for at opbygge fagforeninger, for at sikre kvinders rettigheder og for at demokratisere uddannelsessystemet går svære tider i møde. En kvindelig bekendt af mig var i Tulkarm for at holde et foredrag om kvinders rettigheder, og hun fortalte, hvordan kvinderne i flygtningelejren spurgte hende, om det var hendes hensigt at trække dem væk fra deres mænd og fædre og ikke mindst væk fra islam. Hendes job bliver bestemt ikke lettere. Så på de indre linjer kan man frygte tilbagegang. Men en, der ikke blev valgt, Hanna Siniora, spår, at valget kan vise sig at blive en velsignelse. Hamas vil blive nødt til at undergå store forandringer. De skal nu stå for udbetaling af lønninger, at skaffe job, sikre sundhed og uddannelse. Det kræver stabilitet, hvis man skal løse disse opgaver, og hvis de skal leve op til valglofterne: reform og forandring!

Palæstinenserne valgte ikke terror. De valgte opposition, og ikke mindst ville de straffe Fatah: I ti år har I intet gjort - skrid!

På et af de steder, jeg var som valgobservatør, traf jeg en yngre mand. Han talte perfekt engelsk. Nogle år i Canada som mekaniker havde givet ham sproget, så vi kunne få en snak. Hans øjne var skarpe og hans ansigt bittert. »Jeg vendte hjem til arbejdsløshed. Jeg kan ikke bevæge mig en km uden for landsbyen uden særlig tilladelse, og den får jeg ikke som arbejdsløs«. Han fortalte om bekendte, der var gået ned med deres forretninger: drivhuse, småproduktion osv., og som nu levede fra hånden til munden. Der er ingen dagpenge og ingen understøttelse i Palæstina. »Der er kommet milliarder til dette land fra USA og EU! Hvor er de penge blevet af? Jeg har ikke set en eneste shekel!«.

»Hamas vinder« sagde han »Og det vil være det bedste!«. Jeg gøs, men det er svært ikke at forstå mandens bitterhed, som han deler med den store gruppe palæstinensere, der har oplevet, hvordan hjælpen fra EU og USA bliver kanaliseret ned i lommerne på vennerne i Fatah og uden om alle andre.

Men hvad kan vi forvente af den bevægelse, der er på EU's og USA's terrorliste, og som gennem tiderne har taget ansvaret for en række selvmordsterrorhandlinger i israelske byer?

Hanna Siniora foreslår, at vi kigger på de to muslimske regeringsmodeller, vi har i dag, den rabiate iranske og den moderate tyrkiske. Det er nu EU og USA, der sammen med Israel har redskaberne til at være med til at forme Hamas i en konstruktiv retning. Hvis de får de rette muligheder og den rette behandling, vil de reformere sig. Hvis de marginaliseres, vil de agere uansvarligt og voldeligt.

Men selve besættelsen er med til at skabe nye bevægelser som det Hamas, vi kender fra terroraktiviteter, så længe der ikke kommer konkrete resultater på bordet, som gør den enkelte palæstinensers hverdag mere tålelig. Så det er ikke tilstrækkeligt at gå i dialog med Hamas. Der skal presses på i forhold til israelske udbygninger af bosættelser, af muren og indskrænkninger af palæstinenserne bevægelsesfrihed.

Af Pernille Frahm, formand for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening. Artiklen blev bragt i Politiken d. 31. januar 2006.

DPV's debatmøder om Israel/Palæstinakonflikten

Efter de fire foregående debatmøder med henholdsvis Ulla Sandbæk (tidl. Medlem af EU-parlamentet), Rune Lund (MF, Enhedslisten), Villy Søvndal (MF, SF) og Mogens Lykketoft (Socialdemokratiet) afsluttet vi møderækken med følgende møder:

Tirsdag d. 4. april, kl. 19.30, Forsamlingshuset, Halm-torvet 13 C, (bag Mandela Caféen)
Jakob Feldt, amanuensis, Center for Mellemøst-studier, Syddansk Universitet
"Israel efter valget: Vil den nye israelske regering tage fat på Israels endelige grænsedragning og dermed afslutte den israelsk-palæstinensiske konflikt?"

Torsdag d. 20. april, kl. 19.30, Forsamlingshuset, Halm-torvet 13 C, (bag Mandela Caféen)
Troels Lund Poulsen, (MF, Venstre)
"Forhandling er vejen frem"

Torsdag d. 27. april, kl. 19.30, Mandela Caféen, Halm-torvet 13, 1700 Kbh. V
Morten Messerschmidt, (MF, Dansk Folkeparti)
"Kan en palæstinensisk stat skabe fred?"

Underteksterne er gæsternes egne forslag.

Indkaldelse til Generalforsamling

Ordinær generalforsamling i Dansk-Palæstinensisk Ven-skabsforening afholdes:
der i år afholdes:

Søndag den 30. april 2005 kl. 11.00 – 16.00
hos VUC Odense, Jernbanegade 20, 5000 Odense C
7 minutters gang fra Banegården gennem Kongens Have

Dagsordnen er jf. vedtægterne som følgende:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Forelæggelse af bestyrelsens beretning til godken-delse.
3. Forelæggelse af revideret årsregnskab til godkendelse.
4. Behandling af indkomne forslag.
5. Valg af bestyrelsesmedlemmer.
6. Valg af revisorer.
7. Eventuelt .

Indkomne forslag skal være bestyrelsen i hende senest en uge før generalforsamlingen.

Som traditionen byder er der også en særlig gæst på mø-det. I år er det tidligere MF og MEP **Torben Lund**, der vil fortælle om sine rejser til Palæstina og om hvad han i den forbindelse har været vidne til.

Der udbetales naturligvis rejsererefusion for billigste rejseform.

Eventuelle spørgsmål vedrørende generalforsamlingen rettes til foreningens mail: **danpal@danpal.dk** eller til foreningens telefon: **35 35 48 68**.

Med håb om stort fremmøde
Bestyrelsen

Sæt Palæstina på dagsordenen

- i din organisation eller forening eller i din undervisning. Vi kommer gerne med oplæg og billeder, især baseret på vore re-jser i Palæstina og Israel inden for de seneste 2½ år. Kontakt Karen Henriksen - 35 82 16 17.

Human Rights March
Kvinder i Dialog
Palæstina - Israel - Danmark

**Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
og
Human Rights March**

inviterer til filmforevisning af:

Arnas Børn

Søndag d. 23. april

Arnas børn handler om Arna Mer og det børneteater, hun startede i flygtningelejren i Jenin i 1990-erne. Teaterarbejdet skulle hjælpe børnene til at udtrykke sig musisk og derigennem at få bearbejdet deres traumer.

Arna døde af kræft, og teateret måtte siden lukke. Efter nogle år beslutter hendes søn, Juliano Mer Khamis, filmproducenten og teaterkunstner, at han vil opsøge børnene fra teaterprojektet, og filmen handler derfor også om hans gensyn med Jenin, hvor han finder ud af, at kun en af drengene endnu er i live. I filmen kædes fortællingen om drengenes skæbne sammen med optagelser fra deres teaterarbejde.

Arna Mer 1930-95 blev født i en jødisk familie, deltog i Israels uafhængighedskrig og giftede sig med en israelsk palæstinenser Saliba Khamis. Hun er uddannet speciallærer og kunst-terapeut. Under første intifada 1987 begyndte hun at oprette hun centre for børn der led under volden omkring dem, og hun prøvede hun at hjælpe palæstinensiske børn i fængslerne. Efter 2 års lukning af skolerne oprettede hun i 1990 4 børnehuse i Jenin flygtningelejr, for at give børnene en oase af ro, læring og kreativitet som modvægt til de frygtelige oplevelser under besættelsen.

Børneteateret "Frihedsteateret" i Jenin flygtningelejr er netop genoprettet under Juliano Mer Khamis ledelse – se www.the-freedomtheatre.org.

Juliano kommer til København og vil selv introducere filmen. Efter filmforevisningen vil der blive debat. Filmen er med engelske undertekster. Vi har endnu ikke fundet stedet til arrangementet, så reserver dagen og gå ind på www.humanrightsmarch.dk eller www.danpal.dk, hvor man kan finde de nødvendige oplysninger, eller ring på telefonnummer 4870 8384.

Vi håber desuden, at Julianos besøg i Danmark kan føre til etablering af forbindelse med teaterkredse og andre, der vil være interesserede i at støtte eller at samarbejde med Frihedsteateret i Jenin. Forslag eller ønsker om møder med Juliano d. 23. eller 24. april kan rettes til Karen Henriksen – karenhen@get2net.dk

Brev til Folketingets partier

Israel foretog mere end 10 likvideringer af palæstinensere i perioden umiddelbart efter valget i slutningen af januar med henblik på en yderligere destabilisering af de palæstinensiske områder. Det fik DPV's bestyrelse til at skrive til politikerne på baggrund af henvendelser fra lokale civilsamfunds-organisationer. Brevet kan læses her:

Att.: EU-ordførere og Udenrigsordførere

Vedhæftet sendes en henvendelse fra en række palæstinensiske og israelske NGO'er til diplomatiske missioner angående den meget farlige situation som skabes af det israelske militærs målrettede mord på en række palæstinensiske ledere. Vi er helt enige med NGO'erne i, at den israelske hær og de hemmelige tjenesters udenretslige henrettelser af palæstinensiske aktivister på den ene side er en grov krænkelse af menneskerettighederne og dermed folkeretten og på den anden side yderligere destabiliserer en allerede sprængfarlig politisk situation. Derfor opfordrer vi Regeringen og Folketinget til at følge op på NGO'ernes henstilling om:

- at det internationale samfund kræver en ende på den ulovlige israelske praksis med målrettede drab;
- at De Høje Kontraherende Parter for Den Fjerde Geneve-konvention overholder deres forpligtelser ifølge Artikel 1 til at sikre respekten for international humanitær lov ved at holde Israel fast på dets forpligtelser under Konventionen;
- at de stater der overfører våben og militært udstyr til Israel sikrer, at ingen sådanne overførsler foretages uden en specifik og klar forpligtelse fra de israelske myndigheder om, at sådant udstyr ikke vil blive brugt ved målrettede drab.

Det internationale samfund må gøre alt hvad det kan for at bryde kulturen af eftergivenhed over for Israel og sikre gennemtvungel-

sen af internationale menneskerettigheder og humanitær lov.

Med venlig hilsen,
Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

Og et svar:

Tak for jeres brev. Vi er helt enige i jeres kritik og tager løbende problemstillingen op med den danske regering bl.a. i Udenrigspolitisk Nævn.

Mvh Jeppe Kofod, Udenrigsordfører for Socialdemokraterne

(fortsat fra side 1)

Skiftende israelske ledere har efterfølgende i vage vendinger givet udtryk for en fremtidig mulig anerkendelse af en palæstinensisk stat, men samtlige har undladt at angive grænserne for denne stat. Tilsyneladende ikke uden grund.

Den nylige udmelding fra fungerende premierminister i Israel, Ehud Olmert, om at Israel søger at annektere hen ved 40% af Vestbredden, taler sit eget utvetydige sprog. Den planlagte annektering vil betyde, at en mulig fremtidig palæstinensisk stat vil udgøres af adskilte enklaver indenfor et fuldt kontrolleret israelsk territorium. Når israelske ledere fra højrefløjspartierne Likud og Kadima ytrer ønske om en mulig anerkendelse af en fremtidig palæstinensisk stat, er det med andre ord en stat indenfor disse enklaver. Og dermed er de israelske udmeldinger om anerkendelse af en palæstinensisk stat ikke rigtigt noget værd.

Diverse statistikker, der beskriver udviklingen i antallet af militære aktioner og dræbte i Israel og de besatte områder viser dernæst, at den israelske hær ikke har indstillet sine angreb på palæstinenserne, hvad enten disse har været militante, politiske ledere eller civile. Den israelske hær har dræbt mere end 3 gange så mange som de militante palæstinensiske grup-

per over de sidste 5 år. Gentagne gange har israelske angreb – af Israel kaldet forebyggende angreb – afbrudt ellers fredelige perioder under de våbenhviler, som palæstinenserne har forsøgt at overholde. Flere af angrebene er dernæst blevet karakteriseret som krigsforbrydelser eller grove krænkelse af menneskerettighederne ifølge internationale menneskerettighedsorganisationer.

Sidst men ikke mindst har det israelske regeringsparti – både Likud og Kadima – og deres ledere tydeligt lagt afstand til de fredsaftaler, som er indgået mellem parterne i 1990'erne. Det ganske parti Likud inkl. Ariel Sharon og Ehud Olmert stemte imod Oslo-aftalen af 1993, da den var til afstemning i Knesset, og de stemte ligeledes imod Oslo II aftalen fra 1995. Som regeringsbærende parti i årene fra 1996-1999 er de fleste iagttagere enige om, at partiet – under ledelse af Netanyahu – gjorde alt, hvad man kunne for at torpedere fredsforhandlingerne i praksis. I hvert fald var engagementet tydeligvis stedmoderligt og fredsprocessen led skibbrud i disse år.

I 2003 ville flere af Likuds medlemmer ikke acceptere den Køreplanen, som blev foreslået af det internationale samfund. Den israelske regering endte med at stille

en lang række betingelser for deres accept af planen, og disse er ikke i overensstemmelse med Køreplanen. De israelske reservationer er ikke godkendt af Kvartetten ifølge Udenrigsministeriets oplysninger, men Kvartetten (FN, USA, Rusland og EU), der er ansvarlige for Køreplanen, har endnu undladt at kræve en israelsk godkendelse af Køreplanen uden disse forbehold. Dermed har den israelske regering til dags dato kun accepteret sin egen fortolkning af Køreplanen, og det er jo nemt nok.

Fra 2003 og frem har de ledende Likud – og nu Kadima – medlemmer åbent talt om, at forhandlinger med palæstinenserne ikke er mulige eller ønskelige. I israelske aviser har de uden omsvøb fortalt om deres planer for ensidige tiltag såsom tilbagetrækning fra Gaza og en ny grænsedragning på Vestbredden. Disse udmeldinger er i praksis helt uforenelige med ordlyden af Oslo-aftalen og alle efterfølgende aftaler.

Man kan derfor med god ret sige, at Likud og nu Kadima hverken anerkender den palæstinensiske stat, har indstillet sine væbnede angreb eller accepteret eksisterende fredsaftaler. Måske skulle man overveje at stille disse krav til den nye israelske regering?

"De Glemte flygtninge i Libanon"

- en personlig beretning om studietur om palæstinensiske flygtninges vilkår i Libanon anno 2005

Af Anita Sørensen

Libanon i mange afskygninger

Man kan rejse til Libanon med forskellige formål. Man kan vælge at lade sig imponere af arkitektonisk højhuse med glasfacader og kunstfærdige udsmykninger. Man kan vælge at slentre igennem glitrende og glamourøse al-Hamra bydel i Beirut eller lade sig bispise i Najmeh-bydelen – også kaldet Down Town.

Bevæger man sig ud af Beirut til de mindre byer støder man ind i gamle zuk'er med alskens herligheder fra krydderier til antikviteter til plastikdunke i alle afskygninger – og vigtigst af alt, butikker der bugner med de lækreste, velduftende og meget kreativt udførte libanesiske kager med pistacienødder, dadler, cashewnødder og næsten altid rosenvand. De er søde – rigtig søde, men smager umanerlig godt til stærk libanesiske kaffe med kardemomme og sukker.

Libanon byder også på smukke naturoplevelser med appelsin- og bananplantager, tobaksmarker, olivenlunde og så naturligvis udsigt til Middelhavet til kystsiden og bjergområder inde i landet.

Jeg valgte dog at rejse til Libanon ud fra et ønske om at få indblik i en af Libanons gråzoner ved at tilmelde mig en studietur med titlen "De glemte flygtninge – 55 år eller snart 4 generationer levet i flygtningelejre i Libanon". En 10 dages guidet tur rundt i Libanons, Palæstinas og hele Mellemøstens virvar af politiske, historiske, sociale og kulturelle omstændigheder, der kræver overblik og koncentration at følge med i.

Besøg i flygtningelejrene

Som førstegangsbesøgende melder der sig et hav af spørgsmål omkring livet i en flygtningelejr; hvordan bor folk, hvordan organiserer de sig, hvordan bliver man modtaget som dansker, hvordan er deres

verdensbillede, og hvordan ser i det hele taget deres hverdag ser ud? Vi besøgte langt fra alle lejrene i Libanon, men fik et klart indtryk af forskellighed. Mens den ene lejr mest minder om en landsby med grønne områder, nogenlunde systematiserede elkabler, kloakering og knapt så snævre gader, bærer den næste lejr mere præg af armod, forfald og umenneskeligt lidt plads at bevæge sig rundt på; gaderne er snævre og mudrede. Husene er tyde-

moni overdøvede alt.

Politiske og/eller religiøse spændinger i lejrene

I den ene lejr dominerer grønne flag, i den anden lejr er der overvejende gule flag og i en tredje lejr lidt af det hele. I Ain el-Helweh lejren er det tydeligt, at folk ikke bare lever tæt, men klods op

Kanafani børnehave i Ain el-Helweh. Foto: Anita Sørensen

ligvis ikke bygget til at være etagebyggeri, men er flere steder alligevel stablet op til 5. og 6. etage. Pladsmanglen gør at der er et væld af mennesker i de snævre gader. Ved et besøg i Youth Center i Shabra/Shatila lejren, var det således umuligt at lytte til centerlederens ellers glimrende fortælling om børns trænge kår. 18 opsigtsvækkende turisters ankomst blev i stedet genstand for opmærksomheds-søgende børn, der samledes på lejrens eneste åbne område, udrustet med store vanddunke og træpinde, der i skøn har-

af hinanden, hvad enten de repræsenterer Hamas, Hizbollah, PLO eller andre sammenslutninger. De mange forskellige flagtyper og farver repræsenterer et væld af politiske/religiøse fraktioner, og det på et meget lille område. I et areal på 3 kvm og 45-60.000 indbyggere vogter repræsentanter fra forskellige fraktioner med hver deres Kalashnikov. Slagord og politisk/religiøse illustrationer er malet på væggene, og vores guide ville for alt i verden ikke lade os vandre rundt på egen hånd. Men trods spændinger og

trænge kår oplevede jeg som besøgende for det meste en utrolig venlighed fra folk, der indimellem råbte på klingende tysk, svensk, dansk, at jeg var hjertelig velkommen i Libanon.

Ngo'ernes rolle for palæstinserne

Vi besøgte Ngo'er, der arbejdede med skolegang, oplysning, rehabilitering, empowerment-projekter, handicappede børn eller lign. Overordnet ønsker de alle at skabe bedre vilkår i palæstinsernes hverdag, men medvirker samtidig til at synliggøre palæstinsernes manglende anerkendelse i Libanon. Problemet er dog, at Ngo'ernes arbejde ikke bliver anerkendt i nationalpolitiske rækker. Så trods det faktum, at Ngo'erne har fingeren på pulsen og arbejder på "gadeplan", så bliver erfaringerne sjældent implementeret i politiske dagsordener. En repræsentant fra Palestinian Human Rights Organization (PHRO) fortalte dog opløftende om en nyligt afholdt dialogmøde med deltagelse af libanesiske politiske personligheder om hovedspørgsmålet; "What do palestinian refugees in Lebanon want?". En ansvarlig for en Ngo ved Shabra/Chatila sagde "Our resources is our minds", hvilket meget godt illustrerer Ngo'ers eksistensgrundlag; man kan tage alt fra dem, men hovedet fejler ingenting. En af de andre turdeltagere beskrev oplevelse af Ngo'ernes engagement med; "Man kan jo se, at smilerynkerne vender i den rigtige retning".

Sikkerhedszonen med efterfølgende besøg i Khiam-fængslet

På vej til al-Khiam fængslet kørte vi igennem den nu farbare sikkerhedszone på 17 km, der indtil 2000 markerede grænselandet mellem Libanon og Israel. Der er pigtråd i lange baner og militære kampvogne, der patruljerer. Men der er også begyndende opdyrkning af de ellers gøllede områder på den libanesiske side. Landskabet er præget af en blanding af israelske bosættelser, libanesiske byer, der rykker tættere og tættere på pigtråden samt Hizbollahs politiske og religiøse symboler, der signalerer deres position i det sydlige Libanon. Vi mødte ingen tegn på kamp, selvom det fra aviserne forlød, at der ugen forinden havde været skudud-

vekslinger mellem de to lande.

Et 3-4 timers besøg i det nu rømmede, men ikke desto mindre berygtede, al-Khiamfængsel i det sydlige Libanon var et af højdepunkterne på turen. Khiam blev fra 1984 til 2000 benyttet som fængsel for mænd og kvinder, der var mistænkt for at være i opposition med besættelsesmagten. En 38-årig tidligere indsat viste os rundt i de uhyggelige, kolde, fugtige og snævre gange, mens han levende berettede om sin egen 12 årige fængselshistorie. Intet blev overladt til fantasien, og man fik både gåsehud, følte afsky og tårer over beretningerne og illustrationerne af de hyppigt brugte torturmetoder. Han bar ikke direkte nag overfor bødlerne, der med hans ord, blot adlød ordrer fra øverste instans. Desværre var væggene i cellerne og gangene malet over og de indsattes navne, tegninger og livstegn for evigt udvisket. Tilbage står kun erindringerne og fortællingerne, der kan være med til at fortælle om de vilkår mennesker i Libanon har levet under – og endda uden nogensinde at se skyggen af juridisk indblanding.

En tur med stof til eftertanke

Jeg har læst en del materiale omkring palæstinsernes lange liv i eksil - om hi-

storiske begivenheder, om fremtrædende personligheders involvering i årelange politiske, territoriale og ideologiske stridigheder. Men der er ingen litteratur, facts eller medieengivelse, der står til måls med de mange følelser, indtryk, spørgsmål og løse ender, man både før men primært efter at ved selvsyn at have oplevet en brøkdal af forholdene i flygtningelejrene i Libanon.

Da jeg kom hjem overraskede det mig, at jeg rent faktisk havde lidt svært ved at svare på om det havde været fedt. For, ja - der er smukt, folk er venlige og imødekomende. Men de mest lysende billeder på nethinden er stemninger, scenerier, levende indblik i de trænge vilkår i flygtningelejrene, hvor en stor gruppe mennesker på ingen måde har mulighed for at nyde godt af det ellers frisindede lands civile rettigheder. Jeg forstår nu med både intellekt og sanser, hvorfor turen blev kaldt "De glemte flygtninge" – det er en meget rammende titel om end udsprunget af virkeligheden for palæstinensiske flygtninge i Libanon anno 2005. En stor tak for et godt program og ikke mindst et sjældent set personligt og fagligt engagement til Katja Jørgensen og Iben Baadsgaard al-Khalil – det har været berigende.

Børn i Raschedyie. Foto: Birthe Svendsen

Israel har annekteret Jordan-dalen

En nylig udredning fra den israelske menneskerets-organisation B'Tselem viser, at Israel allerede har annekteret Jordan dalen i praksis.

Israel pålægger alvorlige restriktioner på palæstinenserens bevægelse i Jordan-dalen, den østlige stribe af Vestbredden, som de rent faktisk har annekteret. Dette er resultatet af B'Tselems nylige undersøgelse. Som hovedregel forbyder hæren palæstinenserens adgang til Jordan-dalen og tillader kun adgang for de palæstinensere, der er opført som beboere i dette område. Afskæring af Jordan-dalen fra resten af Vestbredden kræver alvorligt den palæstinensiske befolknings menneskerettigheder. Disse foranstaltninger blev truffet uden nogen regeringsbeslutning eller underretning til offentligheden.

Vidnesbyrd givet til B'Tselem viser, at den israelske hær forbyder palæstinenserens bevægelse ad Rute 90, som løber langs Jordan-dalen, og dirigerer palæstinensisk trafik til sideveje. Palæstinensere som har landbrugsjord i dalen, men ikke bor der, adskilles fra deres jord. Lukningen af Jordan-dalen har medført, at mange palæstinensere, som bor i landsbyer, der grænser op til dalen, og arbejder i landbrug dér, har mistet deres levevej. Beboere i palæstinensiske landsbyer nord for Jericho-enklaven er ude af stand til at modtage slægtninge og venner, som bor uden for dalen eller i Jericho. Kvinder, som har giftet sig med beboere i dalen og er flyttet dertil, men ikke ændret deres adresse på deres identitetskort, kan ikke forlade deres landsbyer uden frygt for, at de ikke vil få tilladelse til at vende hjem.

I de senere år har Israel oprettet syv permanente kontrolposter vest for Jordan-dalen, fire af dem omkring Jericho-enklaven. I 2005 øgede hæren i stort omfang restriktionerne for palæstinensere, der ønskede at krydse kontrolposterne. I svaret på en forespørgsel fra B'Tselem, som organisationen modtog i januar 2006, erklærer den israelske hærs talspersons kontor, at krydsning af disse kontrolposter i almindelighed kun tillades beboere i Jordan-dalen, som har identitetskort, hvori deres adresse er en af landsbyerne i dalen. Andre beboere

i Vestbredden får kun tilladelse til at krydse, hvis de har en særlig tilladelse udstedt af den Civile Administration eller i "humanitære tilfælde". Denne forhindring gælder ikke adgangen for indbyggere i Jericho, men rejse fra Jericho nordpå til andre dele af dalen, herunder rejse af indbyggere i Jericho, er forbudt undtagen med særlig tilladelse. "Palæstinensere, som fanges i Jordan-dalen uden en tilladelse, overleveres til politiet", sagde hærens talspersons kontor.

Det bør bemærkes, at der i svaret fra hærens talspersons kontor skelnes mellem "territoriet Judæa og Samaria" og "Jordan-dalen", hvilket viser, at Israel ikke betragter de to områder som en enkelt territorial enhed. B'Tselem skrev til hærens juridiske rådgiver for Vestbredden for at søge underretning om grundlaget for denne skelnen og få at vide, om der var udstedt militære ordrer om at formalisere lukningen af Jordan-dalen for palæstinensere og arrestationen af personer, som bliver der uden en tilladelse. Til dato har B'Tselem ikke modtaget et svar på denne forespørgsel.

Israels tilladelsesregime i dalen giver sammen med udtalelser af højere embedsmænd det indtryk, at det underliggende motiv for Israels politik ikke er baseret på militære sikkerhedsbehov, men er politisk: de facto annekstion af Jordan-dalen. Denne annekstion udgør i lighed med de facto annekstionen af brede landområder vest for Adskillelsesbarrieren at flagrant brud på det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse.

Baggrund

Israel planlagde oprindeligt at bygge en østlig barriere for at adskille Jordan-dalen fra resten af Vestbredden. Disse planer blev opgivet efter international kritik af ruten for Adskillelsesbarrieren som helhed, og Højesteretsbeslutningen af juni 2004. Det er nu klart, at hvad Israel var ude af stand til at opnå ved en adskillelsesbarriere er ved at blive realiseret ved andre midler. I flere måneder har Israel indført et regime af tilladelser og skrappe restriktioner på palæstinenserens bevægelse. Disse handlinger har tjent som erstatning for bygningen af en fysisk barriere og skabt en situation i Jordan-dalen, som er næsten identisk med situationen i "kantsonen" mellem Adskillelsesbarrieren og Den Grønne Linje.

Siden okkupationen af Vestbredden begyndte i 1967, har hver israelsk regering anset Jordan-dalen for at være Israels "østlige grænse" og har søgt at annektere den. For at styrke dets hold på området har Israel oprettet 26 bosættelser og fem Nahal-brigade-lejre dér, som huser omkring 7500 beboere. I årenes løb er det meste af området blevet erklæret for statsjord og knyttet til jurisdiktionsområdet for Jordan-dalens Regionsråd, der inkluderer de fleste af bosættelserne i dalen. Som del af Oslo-aftalerne blev Jordan-dalen (undtagen enklaven omkring Jericho) klassificeret som Område A, hvori Israel opretholdt fuld kontrol. For nylig erklærede fungerende premierminister Ehud Olmert i et TV-interview, at Jordan-dalen vil forblive under israelsk kontrol i enhver fremtidig aftale.

The Alternative Information Center

www.alternativenews.org

Grænser til krig

Udsigten til apartheid-lignende forhold i de palæstinensiske områder kan dårligt skjules længere. Gad vide, hvad der skal til, før det internationale samfund stopper Israels annektering af Vestbredden?

I begyndelsen af februar 2006 meddelte Ehud Olmert, at Israel i nær fremtid vil fastsætte sine grænser på Vestbredden. Israel vil inddrage de store bosættelsesblokke med opland, den østlige del af stor Jerusalem og hele Jordan dalen i den israelske stats territorium. Dette vil ske ved, at Israel trækker sig ud af de tætbefolkede palæstinensiske områder på samme måde, som man trak sig ud af Gaza.

Muren langs den vestlige del af Vestbredden vil dermed udgøre den vestlige grænse for de palæstinensiske områder, mens en østlig grænse vil adskille disse områder fra Jordan-dalen under israelsk

suverænitæt. Den israelske menneskerettighedsorganisation B'Tselem bekræftede d. 13.2.2006, at Israel allerede udelukker palæstinensere fra Jordan dalen og at området i praksis er annekteret. De palæstinensiske områder på Vestbredden (på max 45% af det samlede areal) vil dermed blive små øer i ét stort israelsk kontrolleret område fra Jordan floden til Middelhavet.

Muren - Israels nye grænse?

Valgets resultat

Hamas vandt 74 ud af 132 pladser og Fatah 45. PFLP blev 3. største parti med 3 pladser, mens Uafhængigt Palæstina, Badil og Den Tredje Vej fik 2 pladser hver. Den høje valgdeltagelse på 78 % kan betragtes som et definitivt mandat fra det palæstinensiske vælgerkorps.

Meningsmålinger inden valget havde

forudsagt et tæt opløb mellem Hamas og det regerende parti Fatah. Hamas forventedes at vinde ca. en tredjedel af pladserne i PLC, mens 40 % ville gå til Fatah. Listen Uafhængigt Palæstina dannet af Mustafa Barghouti, en prominent NGO-figur i Vestbredden, blev forudsagt at komme ud som det tredjestørste parti, væsentligt foran det sekulære venstre-fløjsparti Folkefronten for Palæstina

Befrielse (PFLP). Mindre partier som Badil, en koalition af mindre fraktioner af Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation (PLO), og Den Tredje Vej, ledet af den tidligere PA-finansminister Salem Fayyad og Hanan Ashrawi, direktør for den palæstinensiske NGO Miftah blev også forventet at vinde flere pladser hver.

Fra www.btselem.org 13. februar 2006.

Antal af stemmeberettigede vælgere på Vestbredden, Gaza og Jerusalem: 1.332.396 • Antal afgivne stemmer: 1.042.424
Stemmeprocenten på Vestbredden: 73% • Stemmeprocenten i Gaza-striben: 76% • Gennemsnitlig stemmeprocent ialt: 74,5%
Ugyldige stemmer: 29.864 • Blanke stemmer: 21.687

Fordelingen af stemmer og mandater mellem grupperinger i det lovgivende råd

Gruppernes procenter (liste systemet)				Distrikt systemet		Ialt	
Gruppens navn	Antal stemmer	%	Antal mandater	Gruppens navn	Antal mandater	Mandater i rådet	% i rådet
Hamas	440.409	44,45	29	Hamas	45	74	56
Fatah	410.554	41,43	28	Fatah	17	45	34
PFLP	42.101	4	3			3	2,2
Democratic Front, PPP & Fida	28.973	2,7	2			2	1,5
Mustafa Barghouti	26.909	2,5	2			2	1,5
Hanan Ashrawi (Den tredje vej)	23.862	2,2	2			2	1,5
				Uafhængige	4	4	3
Total:			66		66	132	100

Kilde: News from Within, no. 2, Februar 2006

Vi vil ikke sælge vort folk eller vore principper for udenlandsk hjælp

Kort efter det palæstinensiske valg bragte The Guardian samt to store amerikanske dagblade nedenstående indlæg af Khaled Mashal.

Khaled Meshal, head of the political bureau of Hamas, addresses worshippers at a mosque in Damascus, where he is exiled.

Det er bredt anerkendt, at palæstinenserne er blandt de mest politiserede og uddannede folk i verden. Da de gik til stemmeurnerne sidste onsdag var de udmærket klare over, hvad der var på spil, og de der stemte på Hamas, vidste hvad den stod for. De valgte Hamas pga. dens forsikring om aldrig at opgive det palæstinensiske folks legitime rettigheder og dens løfte om at slå ind på et reformprogram. Der var stemmer, lokalt og internationalt, som advarede dem om ikke at stemme for en organisation der af USA og EU var stempet som terroristisk, fordi en sådan demokratisk udøvet ret ville koste dem den finansielle hjælp tilvejebragt af udenlandske donorer.

Den dag Hamas vandt de palæstinensiske demokratiske valg dumpede verdens ledende demokratier ved demokrati-prøven. Frem for at anerkende Hamas' legitimitet som en frit valgt repræsentant for det palæstinensiske folk, gribe lejligheden skabt af resultatet til at støtte udviklingen af god regeringsførelse i Palæstina og søge efter midler til at gøre ende på blodsudgydelsen, Truede USA og EU det palæstinensiske folk med kollektiv afstraffelse for at udøve deres ret til at vælge deres parlamentariske repræsentanter.

Vi bliver straffet simpelthen for at gøre modstand mod undertrykkelse og stræbe efter retfærdighed. De som truer med at påføre sanktioner på vort folk, er de samme magter som startede vore lidelser og fortsætter med at støtte vore undertrykkere næsten betingelsesløst. Vi, ofrene, idømmes straf, mens vore undertrykkere bakked op. USA og EU kunne have udnyttet Hamas' succes til at åbne et nyt kapitel i deres forbindelser med palæstinenserne, araberne og muslimerne

Khaled Meshal taler til troende i en Moské i Damaskus

og til bedre at forstå en bevægelse som indtil nu er blevet set i store træk gennem øjnene hos de zionistiske besættere af vort land.

Vort budskab til USA's og EU's regeringer er dette: jeres forsøg på at tvinge os til at opgive vore principper eller vor kamp er forgæves. Vort folk som gav tusinder af martyrer, de millioner som har ventet i næsten 60 år på at vende hjem, og vore 9000 politiske fanger og krigsfanger i israelske fængsler har ikke bragt disse ofre for at lade sig nøje med næsten ingenting.

Hamas er blevet valgt hovedsageligt pga. dens ubrydelige tro på uundgåeligheden af sejr; og Hamas er immun over for bestikkelse, intimidering og afpresning. Selv om vi er ivrige efter at have venskabelige forbindelser med alle nationer, vil vi ikke søge venskaber på bekostning af vore legitime rettigheder. Vi har set hvordan andre nationer, herunder folkene i Vietnam og Sydafrika, holdt ud i deres

kamp indtil deres stræben efter frihed og retfærdighed blev fuldført. Vi er ikke anderledes, vor sag er ikke mindre værdig, vor beslutsomhed ikke mindre dyb, og vor tålmodighed ikke mindre rigelig.

Vort budskab til de muslimske og arabiske nationer er dette: I har et ansvar for at stå sammen med jeres palæstinensiske brødre og søstre hvis ofre er gjort på jer allesammens vegne. Vort folk i Palæstina bør ikke behøve at vente på nogen hjælp fra lande der knytter ydmygende betingelser til hver dollar eller euro de betaler, trods deres historiske og moralske ansvar for vor sørgelige tilstand. Vi forventer at I træder ind og kompenserer det palæstinensiske folk for ethvert tab af hjælp, og vi forlanger at I hæver alle restriktioner på civilsamsfundsinstitutioner, som ønsker at samle ind til den palæstinensiske sag.

Vort budskab til palæstinenserne er dette: vort folk er ikke kun dem som lever under belejring i Vestbredden og

Gaza-striben, men også de millioner der vansmægter i flygtningelejre i Libanon, Jordan og Syrien, og de millioner der er spredt verden over ude af stand til at vende hjem. Vi lover jer at intet i verden vil afholde os fra at forfølge vort mål om befrielse og tilbagevenden. Vi vil ikke spare nogen anstrengelse for at arbejde med alle grupper og institutioner for at sætte vort palæstinensiske hus i orden. Efter at have vundet parlamentsvalgene er vort mål på mellemlangt sigt at reformere PLO for at genoplive dens rolle som en sand repræsentant for hele det palæstinensiske folk, uden undtagelse eller diskrimination.

Vort budskab til israelerne er dette: vi kæmper ikke mod jer fordi I tilhører en bestemt tro eller kultur. Jøder har levet i den muslimske verden i 13 århundreder i fred og harmoni; de er i vor religion "bogens folk" som har en pagt med Gud og Hans Budbringer Muhammad (fred være over ham) om at blive respekteret og beskyttet. Vor konflikt med jer er ikke religiøs men politisk. Vi har intet problem med jøder som ikke har angrebet os — vort problem er med dem som kom til vort land, tvang sig ind på os med magt, ødelagde vort samfund og fordrev vort folk.

Vi vil aldrig anerkende retten hos nogen som helst magt til at berøve os vort land og nægte os vore nationale rettigheder. Vi vil aldrig anerkende legitimiteten af en zionistisk stat skabt på vor jord for at gøre bod for nogen andens synder eller løse nogen andens problem. Men hvis I er villige til at acceptere princippet om en langvarig våbenstilstand, er vi parat til at forhandle betingelserne. Hamas rækker en fredens hånd til dem som er virkelig interesseret i en fred baseret på retfærdighed

Khaled Meshaal er formand for Hamas' forretningsudvalg. Han, overlevede et israelsk likvideringsforsøg i Jordan, og har siden levet i eksil i Syrien. Denne artikel blev først offentliggjort i The Guardian. Hentet fra: <http://electronicintifada.net/news/html.31.1.2006>. Oversat fra engelsk for DPV af Jørgen Nyeng

Hamas frafaldt opfordring til udslettelse af Israel i et nyligt manifest

Hamas frafaldt sin opfordring til udslettelse af Israel i sit manifest, der blev udsendt 14 dage før det palæstinensiske parlamentsvalg, ifølge The Guardian 12. januar 2006.

Den islamistiske gruppering, som har været ansvarlig for selvmordsbombninger og andre angreb på israelere, opfordrer stadig til at opretholde den væbnede kamp mod besættelsen. Men den træder nu tilbage i forhold til Hamas' 1988-charta, der krævede Israels udslettelse og oprettelse af en palæstinensisk stat i stedet. Det nye manifest nævner intet om udslettelse af den jødiske stat. Men manifestet fortsætter med at fremhæve den væbnede kamp. "Vor nation er i et stadium af national befrielse, og den har ret til at handle for at genopnå sine rettigheder og gøre ende på besættelsen ved brug af alle midler, herunder væbnet modstand", siger det. Gazi Hamad, en Hamas-kandidat i Gaza-striben, sagde i begyndelsen af januar (11.1.2006), at manifestet afspejlede grupperingens holdning; at acceptere en midlertidig stat baseret på 1967-grænserne. Hamas vil imidlertid overlade en endelig afgørelse om, hvorvidt man skal anerkende Israel, til fremtidig genera-

tion. Hr. Hamad sagde endvidere, at den væbnede modstand ikke længere var Hamas' primære strategi. "Politikken er at opretholde den væbnede kamp, men den er ikke vores første prioritet. Vi ved at først af alt må vi lægge mere anstrengelse i at løse de interne problemer, gøre op med korruption, afpresning, kaos. Dette er vores prioritet, fordi hvis vi ændrer situationen for palæstinenserne, vil det gøre vores sag stærkere". Skiftet i vægning kommer af at Hamas føler sig under pres fra den palæstinensiske præsident, Mahmoud Abbas, og fra fremmede regeringer for at acceptere Israels ret til at eksistere og afslutte sin brug af vold hvis den ønsker at blive accepteret som politisk partner i en fremtidig administration.

Refereret fra artikel af Chris McGreal i Jerusalem, Guardian, torsdag den 12. januar 2006. Oversat fra engelsk for DPV af Jørgen Nyeng

Hamas massemøde

Lydbomber i Gaza

Israel brugte de såkaldte "Sonic Bombs" dvs. lydbomber mod Gazas befolkning, som et led i en række israelske angreb på Gaza under Ramadanen i slutningen af oktober 2005. Gazas befolkning havde svært ved at tro, at bomberne kun var lydbomber, for de resulterede i hundrede vis af sprængte ruder og en øresønderrivende larm. Talsmænd for Israel udtalte, at bomberne

organisationer klagede først i november 2005 til den israelske højesteret med henblik på at få stoppe angrebene, der ifølge organisationerne er kollektiv afstraffelse.

Den palæstinensiske far, *Marwan Diab*, skrev denne beretning om sine oplevelser under Israels lydbombe-togter over Gaza i slutningen af oktober 2005:

Far, lad os gemme os

"Far, bliv hos mig, og så snart du hører granaterne, så luk mine ører".

"Vær ikke bange Husam, sov bare". "Jeg kan ikke sove, jeg er bange".

"Hvad er du bange for?" Barnet tier. De to sidder og lytter til stilheden i deres åndedrag. Husam frygter hvad han vil komme til at høre. Natten synes rolig. I dette øjeblik trænger ingen lyd ind i hjemmet udefra.

"Jeg er bange for de israelske granater", svarer Husam.

"Bryd dig ikke om det, det er ikke granater, det er bare lyde for at skræmme folk".

"Hvorfor skræmmer de folk?" Hvorfor vil nogen skræmme en familie? Sådanne uskyldige spørgsmål et barn stiller, minder os om vores menneskelighed.

"Det er noget militæret finder på. De vil have at alle skal være bange i disse tider. Det er deres straf til os for deres egen frygt. Måske vil de have os alle til at føle deres frygt". Hvad kan en far sige, som svar på kollektiv afstraffelse?

"Jeg er bange. Jeg vil ikke i skole i morgen". Husam håber på et eller andet, som kan give ham støtte.

"Hvorfor ikke?"

De vil måske skyde granater, når jeg er i klassen, børnene vil skrike og så vil jeg begynde at græde".

Vær ikke urolig, læg dig bare til at sove". Hvad kan en far sige? Husam kender dette fra tidligere.

"Okay, jeg vil prøve. Men kan du ikke gøre mig en tjeneste? Luk mine ører. Jeg vil ikke høre granaterne".

Okay, bare læg dig og sov". Faderens stemme er beroligende for Husam. Hans tilstedeværelse trøster barnet.

"Far, kan du ikke gemme dig med mig under tæppet?"

"Hvorfor skulle vi gemme os?"

"Hvis vi gemmer os, så vil vi ikke høre granaterne".

"Det er i orden, min dreng, vær ikke bange, vi vil være i sikkerhed. Bare prøv at sove, jeg er ved siden af dig". Faderen skjuler sin rysten af kulde. Han vil ikke have at hans barn skal tro han er bange.

"Far, jeg vil gerne gå på wc.

"Det er i orden, gå bare".

"Nej, jeg kan ikke. Jeg vil gerne have du går med ud til badeværelset".

"Hvorfor det?" Hans far prøver at give ham selvtillid.

"Jeg er bange for at de vil skyde, mens jeg er i badeværelset".

"Okay, jeg kommer med dig".

Så farer Husam ud på badeværelset, med faderen lige bagefter. Han farer tilbage til sin seng og dækker sit hoved med tæppet. Han beder faderen læse op af Koranen, da han ikke kan falde i søvn, fordi han venter på lyden af endnu et granatbombardement. Faderen læser i håbet om at hans barn vil sove i nat.

"Far, du må ikke gå, bliv hos mig".

"Okay min dreng, jeg er hos dig".

Denne samtale er alt for typisk for en far og hans søn kl. 2 om morgenen. Selv under den hellige måned Ramadan forgifter de israelske F-16 jagerfly luften med deres hvinende brag. Børnene viser ekstrem tilknytningsadfærd til forældrene på grund af frygten for lydene af jagerfly, der kommer uvarslet om dagen eller natten.

En time senere genoptages lydene. Børnene er vågne igen. Moderen, gravid i syvende måned, er også vågen. Klokken er 3 om morgenen, tiden til at tilberede Sehour, måltidet før fasten. Hun er bange for at gå alene ud for at tilberede måltidet. Hun beder sin mand hjælpe sig. Hendes

mand, som behøves to steder, svarer: "Jeg ville hjertens gerne hjælpe dig, men jeg er nødt til at blive hos børnene for det tilfælde at der kommer endnu et brag". Selv om hun er bange, går moderen ud for at tilberede måltidet. Kort efter begynder bragene igen. Børnene var vågne igen. Hun vender tilbage for børnenes skyld og for at få trøst fra sin mand. De beder hende om at sætte sig ved siden af dem. Maden forlader hendes tanker, og hun trøster dem indtil de falder i søvn. Senere, mens forældrene spiser, siger hendes mand: Jeg er glad for at jeg ikke hjalp dig med maden, børnene vågnede rædsels-slagne".

Mens hun sluger sin frygt, svarer hun: "Ja, du havde ret".

"Sjovt nok gjorde de israelske brag os en tjeneste. Vi behøvede ikke at sove igen - nem vækkeuret, og de vækkede os lige i tide til at spise inden morgenprædikenen". De to ler ad hans spøg. Sommetider er det alt der hjælper.

"Ja, du havde ret", gentager moderen.

"Jeg fryser", siger hun. De kan ikke lukke vinduerne. De er nødt til at holde dem åbne. Ellers ville vinduerne sprænges af de høje lyde og kunne såre børnene. De holdt alligevel det kolde vejr ud.

Næste morgen gik Husam ikke i skole.

Han var alt for bange for at bragene ville fortsætte. Da han blev hjemme, og bragene begyndte, sagde han: "Gudskelov, jeg ikke gik i skole. Jeg ville være blevet skrækslagen og græde". Han tænkte på de andre børn i skolen den dag.

Af Marwan Diab, PR-medarbejder i Gaza Community Mental Health Centre, Oktober 2005. Centret støttes fra Danmark af Rehabiliterings- og forskningscentre for Torturofre, RCT.

Kaos, kup og krig

En af redaktørerne på ElectronicIntifada.org prøver at se ind i fremtiden og vurdere hvilken udvikling, vi kan forvente i den nærmeste fremtid i Palæstina.

”Dele af den Palæstinensiske Myndigheds sikkerheds apparat, der bliver ledet af FATAH-folk vil måske være uvil- lige til at komme under kommando og kontrol af en HAMAS-ledet myndighed, hvilket kunne føre til sammenbrud af hvad der er tilbage af Myndighedens struktur, eller endog dens opsplitning i personcentrerede militser. Israel og USA, som afviser at acceptere valgresultatet, kan måske se en interesse i at opmuntre til en sådan intern konflikt.

Israel vil sandsynligvis bruge HAMAS’s valgsejr som et yderligere et påskud til at skærpe undertrykkelsen og optrappe sin ensidige påtvingelse af mure og bosæt- telser på Vestbredden med det sigte at annektere det størst mulige landområde med færrest mulige palæstinensere. Sådanne udviklinger forøger risikoen for en dramatisk optrapning af israelsk-palæ- stinensisk vold. (...)

Fredsproces-industrien vil ikke give let op og vil opfordre HAMAS til at handle ”ansvarligt” og til at ”moderere” sin politiske synspunkter – hvilket faktisk

betyder, at Hamas skal afskrive alle former for modstand og påtage sig den medgørlige rolle som medskyldig, som FATAH hidtil har spillet. I det øjeblik USA kræver at HAMAS skal ”anerkende Israel” prøver USA at stille tiden 25 år tilbage til dengang, da det samme krav var påskuddet for at udelukke PLO fra fredsforhandlinger.

Men som HAMAS har set det gennem årene, førte al PLO’s underdanighed i forhold til disse krav ikke til, at Israel løsnede sit greb eller til formindsket støtte fra USA til Israel. Det er ikke sand- synligt, at HAMAS vil gøre som USA kræver, og selv hvis det gjorde, ville det formentlig blot afføde fremkomsten af nye modstandsgrupperinger som svar på de forværrede livsbetingelser ”on the ground” som besættelsen fremtvinger. Uddrag af artiklen ”Hamas’ valgsejr: Stemmer for afklaring” af Ali Abunimah, The Electronic Intifada, 26. januar 2006. Ali Abunimah er stiftende medlem af Electronic Intifada. Oversat fra engelsk for DPV af Karl Aage Angri Jacobsen

Veje kun for jøder

En anonym kilde fra den israelske sikkerhedstjeneste fortalte i slutningen af fe- bruar 2006 at den israelske regering har en skitse klar, der skal adskille jødiske og palæstinensiske trafikanter fuldstændigt fra hinanden på Vestbredden.

Efter mere end 10 års vejbyg- geri til de jødiske bosættelser på Vestbredden vil Israel nu bygge en række veje, der kun er beregnet til palæstinensere, mens de jødiske bosæt- tere kan færdes på det nuværende vejnet. Formålet er at sikre, at der ikke kommer palæstinensere på bosættervejene. Det

er en anonym kilde fra den israelske sik- kerhedstjeneste, der har omtalt planerne. Regeringen er endnu ikke kommet med en officiel udtalelse.

Refereret fra Kristeligt Dagblad og Ber- lingske Tidende 24. februar 2006

En farlig mand for Israel

I begyndelsen af marts 2006 med- delte Ehud Olmert, at den kommen- de palæstinensiske premierminister, Ismail Haniyeh, er et legitimt mål for Israel, hvis han bliver involveret i angreb på Israel. Vejle Amts Fol- keblad skrev i slutningen af februar følgende om Haniyeh:

”Ismail Haniya er realismens stemme i Hamas. Med sit nydeligt trimmede skæg er den 43-årige far til 11 perso- nificeringen af den interne magtkamp i Hamas mellem den gamle mod- standsstrategi og den nye debut på den politiske scene, med alt hvad det inde- bærer af moderation og kompromis- ser, for en gruppe, der står på USA’s og EU’s terrorlister og er en erklæret fjende af staten Israel, som omgiver De Palæstinensiske Selvstyreområder. Haniya har selv set adskillige israelske fængsler indefra, men har en stor del af æren for, at Hamas standsede sine angreb på Israel i det meste af 2005 i forbindelse med den såkaldt hudna (våbenhvile, red.). Som den evinde- lige pragmatiker har Haniya lovet at oprette forbindelser med den moderate palæstinenserleder Mahmoud Abbas, hvis Fatah-parti har stået i spidsen for palæstinenserne i næsten 40 år. Det skal ske »gennem dialog og samarbej- de.« Haniya har også lovet at slå hårdt ned for at genoprette sikkerheden i Selvstyreområderne, der længe har været plaget af kaos.”

I 2004 dræbte Israel Hamas lederen Abdul Aziz Rantisi. Rantisi var lige- ledes kendt som en moderat Hamas leder.

Klip fra Vejle Amts Folkeblad 11. marts og 24. februar 2006

www.electronicintifada.net

Enden på en politisk fiktion?

Af Adam Hanieh

The Electronic Intifada 2. februar 2006

Den folkelige stemme for Hamas er først og fremmest en forkastelse af den katastrofale forhandlingsproces som fulgte på underskrivelsen af Oslo-aftalerne i 1993. Talrige stemmer har kritiseret Oslo-aftalerne som et figenblad for den fremadskridende kolonisering af Vestbredden og Gaza-striben, fjernt fra det erklærede mål om en ægte uafhængig palæstinensisk stat. Under dække af "freds"-forhandlinger fortsatte Israel med at indeslutte og isolere palæstinensiske byer og landsbyer med dets net af bosættelser, omkørselsveje og kontrolposter. Det israelske militær kontrollerede palæstinensisk transit med et kompliceret system af tilladelser og bevægelsesrestriktioner. Disse isolerede befolkningsøer blev udstaffet med autonomi, men effektiv kontrol forblev i hænderne på den israelske stat. Oslo (og de efterfølgende overenskomster) sigtede på at få palæstinenserne til at "police" dem selv, mens Israel fik lov til at uddybe dette apartheid-system. "Fred" har simpelthen virket som "newspeak" til at kamuflere apartheid-planen.

Hamas' sejr er en slående anklage mod denne såkaldte "fredsproces". Promoveret med bevidst svig af vestlige regeringer og de samlede medier blev myten om forhandlinger fuldstændig delt af ledelsen for Den Palæstinensiske Myndighed (PA), især af personer som den palæstinensiske præsident Abu Mazen og premierminister Abu Ala. PA-ledelsen kom til at repræsentere underkastelse og overgivelse under banneret af fredelige forhandlinger og tom fordømmelse af vold. Faktisk påpegede Hamas-lederen Khaled Mishaal umiddelbart inden valgene til Det Lovgivende Råd at "50 års eksperiment lærte os at denne vej er udsigtsløs og Hamas vil ikke fortsætte med at bedrage det palæstinensiske folk med denne politiske fiktion".

Korruption: ikke tilfældig men systemisk

At forstå Oslo-processens natur er

centralt for at forklare Hamas-sejren. De fleste kommentarer har påpeget at den folkelige sympati for Hamas er baseret på forkastelse af det regerende Fatah-partis korruption, nepotisme og berigelse efter oprettelsen af PA i midten af 1990'erne. Selv om dette bestemt er sandt, giver det kun lidt forklaring på de dybere årsager til denne korruption. Hvad der sædvanligvis forbliver uforklaret er at denne systemiske korruption var et direkte og tilsigtet resultat af selve Oslo-processen.

Oslo etablerede et system hvori Den Palæstinensiske Myndighed blev fuldstændigt afhængig af udenlandske midler for dens fortsatte overlevelse. Israel garanterede Den Palæstinensiske Myndigheds følgagtighed gennem kontrol over grænseovergange og bevægelse mellem byer, en kampagne af massiv konfiskation af jord som ødelagde palæstinensisk landbrug, og afskæring af byen Jerusalem (som tilvejebragte 40 % af den palæstinensiske økonomi) fra dens Vestbredsbagland. Elektricitet, vand og kommunikationer forblev fast på israelske hænder. Denne kontrol blev kodificeret i overenskomster såsom Den Økonomiske Paris-Protokol 1994, som begrænsede hvilke varer palæstinenserne fik lov til at eksportere og importere.

Udenlandske tilskud, hovedsageligt fra USA og EU, blev de eneste likviditetsmidler for Den Palæstinensiske Myndighed. Disse midler kom imidlertid med en politisk pris og var beregnet til at købe eftergivenhed med den foregående kolonisering. Fordelingsret og korruption var de åbenlyse og logiske konsekvenser af et sådant system. Med meget lidt mulighed for at opretholde et udkomme blev individuel overlevelse afhængig af udbetalingerne og de personlige kontakter i Den Palæstinensiske Myndighed eller Fatah. Omkring en halv million palæstinensere er afhængige af PA for deres udkomme.

Ydermere havde prominente figurer i Den Palæstinensiske Myndighed kontrol over de store palæstinensiske monopoler der direkte gennemførte handel med israelske og udenlandske selskaber. Deres indtjening afhang af den fortsatte status quo. Måske det mest berygtede eksempel på dette var de cementselskaber ejet af den palæstinensiske premierminister, Abu Ala, som senere blev fundet at være direkte involveret i bygning af apartheid-muren.

Et stigende gab mellem det overvældende flertal af befolkningen og den velhavende elite i og omkring Den Palæstinensiske Myndighed blev til en dyb afgrund efter starten på den Palæstinensiske opstand i september 2000. Fattigdomsniveauerne nåede 70 % i områder som Gaza-striben, mens det iøjnefaldende forbrug hos en stadig mindre elite mindede den almene befolkning om at hovedbyrden af israelske angreb mod det palæstinensiske samfund ikke blev båret ligeligt.

I modsætning hertil ses Hamas-aktivister som ærlige, pålidelige og forpligtede over for de fattiges interesser. Valgene blev gennemført med to stemmer: én til en Vestbred/Gaza-omfattende partiliste (66 pladser) og én til individuelle kandidater som opstillede på distriktsniveau (66 pladser). En slående bekræftelse af hvordan Hamas-kandidater blev opfattet af de bysamfund der var nærmest på dem, vises af stemmeafgivelsen på distriktsniveau. Hamas tog 45 ud af de i alt 66 pladser valgt på distriktsniveau.

Hvad så efterfølgende?

Valget varsler et enormt skift hvis en Hamas-ledet Palæstinensisk Myndighed opfylder dens løfter om at handle i overensstemmelse med folkelige interesser. For at tage ét meget konkret eksempel: for øjeblikket holdes omkring 100 palæstinensere som politiske fanger i Jericho-fængsler af Den Palæstinensi-

se Myndighed. Disse aktivister er taget fra alle politiske grupper. Måske er de mest fremtrædende lederne af PFLP som holdes fængslet for mordet på den stærkt højreorienterede Israelske turistminister Ze'evi som reaktion på drabet af PFLP-lederen Abu Ali Mustafa. Deres fængsling blev beordret af de israelske, US-amerikanske og britiske regeringer og var enormt upopulær over hele Vestbredden og Gaza-striben. Faktisk vandt Ahmed Saadat, generalsekretæren for PFLP, en plads i Det Lovgivende Råd i spidsen for PFLP-listen mens han var interneret i Jericho. Det forekommer højst usandsynligt at Hamas ville fortsætte med at indvillige i foranstaltninger som disse, og faktisk var én af de første erklæringer udsendt af Hamas efter dens sejr at den ville frigive Saadat.

Hvis Hamas gør alvor af dens løfte om ikke at understøtte disse besættelsesstrukturer, så vil dette være et stort tilbageslag for Israels og USA's interesser i regionen. Situationen udelukker imidlertid simpelhed pga. det labyrintiske net af grupperinger og interesser igennem hele PA-apparatet. Det Lovgivende Råd er et svagt organ, og officielt forbliver betydelig magt i hænderne på Abu Mazen og Præsidentkontoret. Sikkerhedsstyrkerne – især den Præventive Sikkerhedsgren – forbliver et Fatah-ledet organ under Abu Mazens nominelle kontrol. Hamas selv opretholder et stærkt net af væbnet kadre, især i Gaza-striben.

Et antal kommentatorer har ytret frygt for at valgresultaterne kunne varsle en gentagelse af erfaringen fra Alger i 1991, hvor det islamiske parti FIS' valgsejr blev omstyrtet af et militærkup og førte til langvarig borgerkrig. Enhver gentagelse i den palæstinensiske sammenhæng ville utvivlsomt se involvering af det israelske militær og sikkerhedsapparat mht. både at provokere og opretholde intern væbnet strid. Der er ingen tvivl om at Hamas er vidende om denne trussel, idet den gentagne har erklæret at den støtter en regering af national enhed og nægter at blive trukket ind i væbnede sammenstød med andre palæstinensiske grupper. Ikke desto mindre er israelsk hemmelig støtte til en sådan eventualitet en reel og konkret mulighed.

Anstrengelsen for at holde de palæstinen-

ske sikkerhedsstyrker under Abu Mazens kontrol kunne måske lægge grunden til et sådant scenarie. USA's støtte til PANøglesikkerhedschefer som Mohammed Dahlan og Jibril Rajoub er en kendt sag, og begge har været fremtrædende i de væbnede demonstrationer af Fatah-støtter i Gaza og Vestbredden efter valget. Disse demonstrationer har fordømt Hamas-sejren og opfordret Abu Mazen og Fatahs centralkomité til at træde tilbage. Ikke desto mindre beskrev Fatahs væbnede gren, Al Aqsa Martyrernes Brigade, i en erklæring udsendt den 28. januar, disse demonstrationer som et populistisk greb efter magten fra bestemte Fatah-lederes side. I en ikke alt for skjult henvisning til Mohammed Dahlan og Jibril Rajoub kritiserede AMB skarpt organisatorerne af demonstrationerne som nogle der spredte korruption og stærkt bidrog til det ydmygende Fatah-nederlag.

Nøglespørgsmålet vil være hvordan Hamas klarer modsætningen mellem dens forpligtelse over for den nationale kamp og opretholdelsen af PA's strukturer. PA's økonomiske afhængighed vil ikke forsvinde med Hamas-sejren, selv om den politiske karakter af dette forhold er blevet gjort slående klart med trusler fra USA og EU om at kappe finansieringen. Det mangler at blive set om Hamas kan finde andre kilder til støtte, vil forsøge at implementere en eller anden form for omfordeling af rigdom eller en strategi for folkelig tillid, eller vil begynde at omdefinere dens politik for at blive mere acceptabel for Vesten. Selv om det sidstnævnte forekommer usandsynligt på det nuværende stadium, er det bestemt ikke muligt for situationen at forblive statisk.

Denne modsætning er ikke skabt af Hamas og er præcis en konsekvens af de strukturelle begrænsninger som blev sat i værk af Oslo-processen. Den eneste vej ud af denne binding er at bryde med den forestilling at den palæstinensiske kamp først og fremmest er om hvad der sker i Vestbredden og Gaza-striben. Et bevidst mål for Oslo-processen var at indsnævre den palæstinensiske kamp til en ordstrid om landprocenter i Vestbredden og kappe enhver sammenhæng mellem palæstinerne i Vestbredden/Gaza-striben, dem som forblev i det historiske Palæstina fra 1948 som israelske borgere, og dem som er i eksil uden for deres hjemland.

Nøglen til dette var ødelæggelsen af PLO som en national befrielsesbevægelse og erstatningen af den med Den Palæstinensiske Myndigheds statsbygningsprojekt.

Dannelsen af PLO i 1960'erne var et kritisk trin fremad for den palæstinensiske kamp, da den forenede den spredte palæstinensiske nation hen over mange generationer og lande. Grundkravet i denne kamp var retten til at vende tilbage: insisteringen på at palæstinensere havde ret til at vende tilbage til deres hjem og jorder, hvorfra de var blevet drevet i eksil. Et nøgletræk ved alle forhandlinger siden Oslo var et forsøg på at underminere dette krav ved at reducere det til den symbolske tilbagevenden af nogle få tusinde palæstinensere til Vestbredden og Gaza-striben. Ikke desto mindre, på trods af den åbne villighed hos individer såsom Abu Mazen til at bøje sig for sådanne forsøg, forbliver palæstinensere over alt i verden forenet bag en fuld tilbagevenden til det historiske Palæstina.

I en opvisning af tragisk ironi efter Hamas-sejren hævdede Abu Mazen at han ville fortsætte forhandlinger med Israel under overhøjhed af PLO snarere end Den Palæstinensiske Myndighed. Selv om dette teknisk set altid har været tilfældet, betød kastreringen af PLO efter Oslo at retningen af forhandlinger var langt fjernet fra demokratisk eller folkelig kontrol.

Centralt for den kommende periode vil være, hvad der sker med disse bredere palæstinensiske nationale strukturer, og den mulige genoplivelse af bevægelsen for retten til at vende tilbage. Både Hamas og PFLP førte kampagne omkring vigtigheden af at forny palæstinensiske strukturer uden for Vestbredden og Gaza-striben. Faktisk inkluderede PFLP i dens valgprogram at valgene til Det Lovgivende Råd skulle udgøre mandatet for Vestbred/Gaza-striberepræsentation for Det Palæstinensiske Nationalråd (PNC). Som det palæstinensiske parlament i eksil er PNC det højeste ledelsesorgan for PLO og antages at repræsentere alle palæstinensere i eksil. Det har imidlertid været døende i de seneste årtier. PFLP har opfordret til valg over hele verden for at vælge resten af PNC og genetablere det som den primære kraft for palæsti-

(fortsættes side 16)

Azmi Bishara frikendt

Efter næsten 6 års juridisk tovtræk-keri blev den palæstinensiske politiker Azmi Bishara frikendt for anklagerne om opfordring til terror af den israelske højesteret d. 1. februar 2006. Med stemmerne 2 mod 1 afgjorde domstolen, at Bisharas udtalelser om

Hizbollahs kamp i Syd Libanon ikke var en direkte opfordring til terror og at ytringsfriheden i øvrigt vejer tungt, når det drejer sig politisk aktivitet i Israel. Domstolen afgjorde således også, at Knessets beslutning om at fratage Bishara immunitet – der banede vej for

at han kunne anklages for at støtte terror – ikke var gyldig.

Læs mere om afgørelsen på www.adalah.org og se under pressemeddelelser.

Begrænset ytringsfrihed

Den israelske stat forhindrer årligt tusindvis af palæstinensere i at rejse ud i verden og fortælle om forholdene. Ikke kun palæstinensere i De besatte Områder nægtes udrejse, men også israelske statsborgere af palæstinensisk oprindelse kan blive idømt udrejseforbud.

En ældre israelsk-palæstinensisk journalist på 59 år fik d. 17. januar 2006 at vide, at han ikke må forlade Israel i det næste år. Begrundelsen er at han – ifølge anklagerens hemmeligt stemplede materiale fra den israelske efterretningstjeneste – formodes at ville besøge fjendtligt stillede personer, der ville kunne skade Israels sikkerhed. Som det ofte er tilfældet, når de israelske myndigheder søger at hæmme palæstinenserens ytringsfrihed og/eller almindelige politiske aktivitet, bruger anklageren de gamle undtagelses-bestemmelser fra den britiske mandat tid. Disse bestemmelser tillader en række indskrænkninger i den personlige frihed - som ikke er tilladt i det almindelige israelske rets-

system - og er ydermere i klar modstrid med menneskerettighederne. Det bemærkelsesværdige er, at bestemmelserne ikke kun bruges overfor palæstinenserne i de besatte områder, men også overfor israelske statsborgere næste udelukkende palæstinensiske.

Advokaten for den 59-årige journalist mener, at rejseforbuddet er besynderligt i betragtning af at journalisten hverken havde nogen billet eller nogen aktuelle planer om at rejse. Rejseforbuddet menes derfor at være endnu et udtryk for den chikane og intimidering, der finder sted i Israel overfor arabiske/palæstinensiske journalister. Denne chikane inkluderer foruden rejseforbud, tæt overvågning af

censurbestemmelserne, trusler om rets-sager, vold og overfald samt manglende fornyelse af pressekort. Lignende sager ved udrejseforbud for israelske statsborgere af palæstinensisk oprindelse er efter mange års langtrukne retssager i sidste ende blevet vundet af de palæstinensiske borgere.

Refereret fra *I'lam, Alternative News Briefing No. 20, d. 8.2.2006. I'lam er en gruppe journalister i Israel, der via et månedligt nyhedsbrev til journalister og andre ønsker at korrigere medie billedet af Israels palæstinensiske indbyggere og deres vilkår. Læs mere på www.ilamcenter.org*

(Fortsat fra side 15)

nensisk beslutningstagen.

I et opmuntrende tegn identificerede Hamas-leder Khaled Mishaal klart dette som en vigtig strategisk orientering for Hamas i en lederartikel offentliggjort i the Guardian den 31. januar. Mishaal erklærede:

“Vort budskab til palæstinenserne er dette: vort folk er ikke kun dem der lever under belejring i Vestbredden og Gaza-striben, men også de millioner der vantrives i flygtningelejre i Libanon, Jordan og Syrien og de millioner der er spredt verden rundt ude af stand til at vende hjem. Vi lover jer at intet i verden vil afholde os fra at forfølge vort mål om befrielse og tilbagevenden. Vi vil ikke spare nogen

anstrengelse for at arbejde med alle grupper og institutioner for at sætte vort palæstinensiske hus i orden. Efter at have vundet parlamentsvalgene er vort mål på middellangt sigt at reformere PLO for at genoplive dens rolle som en sand repræsentant for hele det palæstinensiske folk, uden undtagelse eller diskrimination”.

(...)

Hamas-sejren hjælper med til at bortvejde myterne der omgiver forhandlingerne i det sidste årti. Den palæstinensiske befolkning i Vestbredden og Gaza-striben har overvældende erklæret, at disse forhandlinger blot har været et dække for uddybningen af israelsk apartheid. Hamas-repræsentantens klare budskab i ugen efter valget er at “fredsprocess-

sen” – som forstået af Israel og vestlige magter, og pligtskyldigst efterplapret af den toneangivende presse – intet har at gøre med en ægte, retfærdig fred. Vi har til gode at se om resten af verden vil tage notits af dette budskab.

Adam Hanieh er medlem af The Al-Awda Right of Return Coalition og medforfatter til *Stolen Youth: The Politics of Israel's Detention of Palestinian Children* (2004). Denne artikel kom først på Znet den 31. januar 2006.

Fra: <http://electronicintifada.net/v2/article4447.shtml>

Oversat fra engelsk for DPV af Jørgen Nyeng

"E1" og Ma'aleh Adumim

EU's rapport om udviklingen i Jerusalem, som ministrene valgte ikke at offentliggøre, omtaler byggeriet i E1-området mellem Jerusalem og Ma'aleh Adumim således:

"6. E1 (afledt af 'East 1') er den betegnelse der anvendes af det israelske boligministerium om et planlagt nyt byområde inden for kommunegrænserne for den store israelske bosættelse (mere end 30 000 beboere) der forbinder den med kommunegrænsen for Jerusalem (en ensidig israelsk linje et godt stykke øst for den Grønne Linje. E1 ville sammen med en ekstra høj barriere omkring Ma'aleh Adumim fuldføre omringningen af Østjerusalem og skære Vestbredden i to dele, og yderligere begrænse adgangen ind i og ud af Jerusalem. De økonomiske udsigter for Vestbredden (hvor BNP/indbygger er under 1000 US-dollar pr. år) er stærkt afhængige af adgang til Østjerusalem (hvor BNP/indbygger er omkring 3500 US-dollar pr. år). Bedømmelser af Østjerusalems medvirken til den palæstinensiske økonomi som helhed varierer mellem en fjerdedel og en tredjedel. Fra et økonomisk perspektiv afhænger levedygtigheden for en palæstinensisk stat i stor udstrækning af bevarelsen af organiske forbindelser mellem Østjerusalem, Ramallah og Betlehem.

7. E1 er en gammel plan som blev udarbejdet af Rabins regering i 1994, men aldrig gennemført. Planen blev genoplivet af boligministeriet i 2003, og byggeplanlægning i E1-området begyndte i 2004. Siden hans tilbagetræden fra regeringen har Netanyahu forsøgt at gøre E1 til et kampagneemne.

Udviklingsplanerne for E1 inkluderer: opførelsen af mindst 3500 boligenheder (for ca. 15 000 beboere); en økonomisk udviklingszone; bygning af politihovedkvarteret for Vestbredden der skal flyttes fra Raz al-Amud; handelsområder, hoteller og "specialbeboelse", universiteter og "specialprojekter", en begravesplads og en losseplads; ca. 75 % af planens totale areal er øremærket til en park som skal omgive alle disse komponenter. Indtil videre har kun planerne for den økonomiske udviklingszone fået de nødvendige autorisationer for start af byggeriet. Planerne mht. beboelsesområder og bygningen af Politihovedkvarteret er blevet godkendt af Ma'aleh Adumim, men endnu ikke af Civiladministratio-

nens Planlægningsråd.

8. Det for nuværende udbyggede område af Ma'aleh Adumim dækker kun 15 % af det planlagte område. Den samlede plan for Ma'aleh Adumim, inklusive E1, dækker et areal på mindst 53 kvadratkilometer (større end Tel Aviv) der strækker sig fra Jerusalem til Jericho (bemærkning: Israels forsvar for udvidelse af bosættelse "inden for eksisterende bosættelsesgrænser" dækker derfor et potentielt uhyre område). I august 2005 offentliggjorde Israel jordbeslaglæggelsesordrer for bygning af barrieren omkring den sydlige kant af Adumim-blokken som følger den

segmenter eller vejene er blokerede), især fra/til Jerusalem-området.

10. Siden 2003 har der fundet noget forberedende arbejde sted. I den nordlige sektor af E1, hvor der er planlagt beboelseshuse, er toppen af en høj blevet planeret for at muliggøre byggeri. I den sydlige sektion, hvor der er planlagt en politistation og hoteller, er der blevet bygget en vej uden belægning. Men der er ikke blevet udført yderligere arbejde i over et år. Den 25. august 2005 bekendtgjorde Israel planer om at bygge det nye politihovedkvarter for Vestbredden i E1, hvortil det skal overføres fra dets nuvæ-

Bosættelsen Ma'aleh Adumim

rute der blev godkendt af den israelske regering den 20. februar 2005 (inkluderende det meste af Ma'aleh Adumims kommuneområde).

9. E1-projektet ville skære tværs over den centrale hovedtrafikrute for palæstinenserne der rejser fra Betlehem til Ramallah. Denne rute er faktisk et alternativ til rute 60 som indtil 2001 var hovedmotorvejen nord-syd som forbinder de største palæstinensiske byer (Jenin, Nablus, Ramallah, Jerusalem, Betlehem og Hebron) på bjergkammen i Vestbredden. Og palæstinenserne har for nuværende kun begrænset adgang til rute 60 (enten kræves tilladelser for visse

rende placering i Østjerusalem. Mange forudgående bosættelser er startet med en politistation, og vi er klare over fra israelske NGO'er at Israel har planer om at omdanne det eksisterende Vestbreds-politihovedkvarter i Ras al-Amud til yderligere bosættelseshuse.

Uddrag af EU's rapport om Jerusalem. I slutningen af 2005 besluttede EU's udenrigsministre, at rapporten ikke skulle offentliggøres, fordi den ville skade det gode forhold EU er ved at opbygge til Israel. Rapporten blev imidlertid lækket og offentliggjort af en række NGO'er i slutningen af december 2005.

Hvad ud af tabes, skal ind ad vindes...

9000 bosættere forlod Gaza i 2005 og 12.000 nye flyttede til Vestbredden – heri ikke medregnet bosættere i Øst Jerusalem.

Ifølge den israelske fredsgruppe Peace Now Settlement Watch byggede Israel ikke nye bosætter-forposter på Vestbredden i 2005. Til gengæld byggede man ivrigt i de eksisterende udposter og mindst 12.000 flere bosættere flyttede til Vestbredden

Størstedelen af byggeriet på Vestbredden sker på initiativ af det israelske Bolig ministerium og foregår i området vest for Muren dvs. mellem Muren og den grønne linie (1967-grænsen). Der foregår dog også byggeri øst for Muren. I de første 6 måneder af 2005 påbegyndtes byggeri af 1097 boliger, mens der i samme periode i 2004 påbegyndtes byggeri af 860 boliger. Ifølge Peace Now er befolkningstilvæksten i den jødiske befolkning i de besatte områder gennemsnitligt 5,5 % årligt, mens væksten i den jødiske befolkning i

Israel er på 1,8 %. Peace Now har fulgt udviklingen i bosættelsesbyggeriet på Vestbredden siden begyndelsen af 1990'erne. Ifølge gruppen er der i dag 102 såkaldte bosætter-forposter på Vestbredden og i 2005 blev der bygget i 52 af disse. Forposterne er begyndelsen til nye bosættelser. Nogle tænkes sammenbygget med eksisterende bosættelser, mens andre vil vokse til selvstændige bosættelser. Ca. halvdelen af forposterne er bygget siden 2001, hvor Likudpartiet under ledelse af Ariel Sharon kom til magten i Israel. Ifølge

den såkaldte Køreplan – en international fredsplan, som Israel efter sigende har godkendt – skal Israel nedlægge samtlige 102 forposter, som et første skridt i retning af at genoprette tilliden mellem parterne.

Det skal bemærkes at Peace Now's tal ikke inkluderer bosættere i Øst Jerusalem. Ifølge EU rapport om Jerusalem fra november 2005 bor der mere end 190.000 bosættere i Øst Jerusalem.

Refereret fra Haaretz 6.2.2006

BOYKOT NYT

Aflys fodboldlandskampen – boykot Israel

**Åbent Brev til DBU, Dansk Boldspil Union d. 19. februar 2006. Fra Boykot Israel Kampagnen
Sendt til Fodboldlandsholdet og trænere**

Onsdag den 1. marts er der planlagt venskabskamp mellem det danske og det israelske fodboldlandshold i Israel. Boykot Israel Kampagnen opfordrer DBU til at lytte til de udtalelser der er kommet fra spillere om at aflyse kampen.

En kamp som er uværdig både på grund af tidspunktet den finder sted på og på grund af Israel som en besættelsesmagt. Kampen finder sted på et tidspunkt hvor millioner i Mellemøsten - i forbindelse med den såkaldte Muhammed-krise - har protesteret imod Danmark pga. Jyllands Postens karikaturer af profeten Muhammed. Også i Palæstina har rigtig mange udtrykt deres protest og vrede mod Danmark og Vesten - en vrede der ikke kun kan forklares ud fra tegningerne, men også ud fra en frustration over Vestens ignorering af palæstinenserens situation og rettigheder og dobbeltmoral i.f.t. behandlingen af Israel.

På trods af FN-resolutioner fortsætter Israel besættelsen af Vestbredden og Gaza. På trods af Oslo-aftalen fortsætter Israel udbygningen af de ulovlige bosættelser, og på trods af kendelsen ved den internationale domstol i Haag fortsætter Israel udbygningen af den ulovlige apartheidmur - hvilket reelt vil gøre en levedygtig palæstinensisk stat umulig.

At gennemføre en venskabskamp mellem den israelske besættelsesmagt og Danmark er en ekstra provokation i den nuværende situation, som yderligere vil skade Danmarks forbindelser med folkene i Palæstina og Mellemøsten.

Som I ved, er sport ikke upolitisk, især ikke når den involverer nationer og folk i krig og konflikt, som f.eks. sport under apartheid styret i Sydafrika.

Boykot Israel kampagnen opfordrer til at lægge pres på Israel, indtil Israel har trukket sig ud af de besatte områder. Boykot Israel Kampagnen er inspireret af boykotkampagnen imod apartheidstyret i Sydafrika.

Vi opfordrer også landsholdets spillere og trænere til at anmode DBU aflyse kampen onsdag d. 1. marts i Israel.

Boykot Israel Kampagnen, www.boykotisrael.dk

Statsterror

Hvis begrebet statsterror eksisterede i den offentlige debat, ville Israels gerninger mod palæstinenserne måske opleves og forstås anderledes i den vestlige verden. Men stater kan pr. definition ikke begå terror, selvom deres handlinger er af samme art.

Uenighederne i FN systemet vedr. en definition af begrebet terror handler især om hvorvidt såkaldt statsterror også skal inkluderes i definitionen. Som det er nu, findes begrebet statsterror ikke i international ret, og stater begår derfor pr. definition ikke terror – også selvom de bevidst angriber civile mål for at skabe frygt for derved at opnå

politiske resultater. Når stater udøver den slags handlinger kaldes det i stedet for krigsforbrydelser eller grove krænkelse af menneskerettighederne.

Israel har selvfølgelig begået mange af den slags forbrydelser og krænkelse. Lydbomberne over Gaza er et nyere eksempel blandt utallige. I midten af

1990'erne bombede Israel hele det sydlige Libanon og jog mere end 500.000 på flugt mod Beirut. En israelsk minister forklarede ublu, at Israel ønskede at lægge pres på den libanesiske regering, så den tog affære overfor Hizbollah.

søs

Tortur giver falske oplysninger

Den 7. oktober 2005 bragte Haaretz en artikel om en Osama Birham, der står anklaget ved en militær ret i Israel anklaget for at have givet våben til en anden palæstinenser. Anklagen er alene baseret på et vidneudsagn fra denne palæstinenser. Det fremgår af sagens akter at denne palæstinensers tilståelse er fremkommet under brug af tortur.

Osama Birham har i flere omgange har siddet længere tid fængslet i Israel. Det sidste lange fængselsophold var på 6 år i administrativ fængsling, hvilket betyder, at der ikke er blevet rejst tiltale eller afgivet dom. Administrative fængslinger bruges ved manglende bevis og over for politiske fanger.

Efter aftale med den israelske højesteret blev Birham løsladt efter de 6 års adm. Fængsling mod en bøde på ca. 40.000 kr. og en aftale om at forholde sig roligt dvs. kun bevæge sig i begrænset omfang ml. hus og arbejde. Birham overholdt disse betingelser, men opdagede efter et stykke tid, at den israelske efterretningstjeneste alligevel forsøgte at likvidere ham. Han

bedste ven blev således dræbt under en biltur en aften, hvor det var meningen at Birham skulle have været med. Birhams svoger blev kraftigt invalideret ved angrebet. Israels TV meddelte senere på aftenen af Osama Birham var blevet dræbt ved et "mårettet mord" foretaget af israelske styrker. Først senere fandt israelerne ud af at Birham ikke var i bilen.

Herefter gik Birham under jorden først alene og senere med sin kone og deres små børn. Familien undgik al kontakt med omverdenen. En dag mødte Birham en tidligere medfange og gav ham et kort lift i sin bil. Den tidligere medfange blev kort efter arresteret af efterretningstjenesten.

Medfangen blev forhørt med brug af de metoder, som Israel højesteret erkendte for ulovlige i 1999. dvs. ved hjælp af fysisk tortur. Højesteret tillod desværre at metoderne kan bruges i særlige tilfælde, dvs. når der er tale om en tikkende bombe, hvis udsagn kan forebygge et terrorangreb.

Medfangen tilstod at Birham havde givet ham eksplosiver. Medfangens kone sige at dette er løgn og medfangens selv har fortalt at forhørslederne ville have ham til at angive nogle. Under forhøret kom han så i tanke om mødet med Birham.

Refereret fra Haaretz 7.okt. 2005, i artikel af Gideon Levy.

EU's rapport om Jerusalem oversat til dansk

Venskabsforeningen har fået oversat EU's rapport om udviklingen i Øst Jerusalem. I slutningen af 2005 besluttede EU's udenrigsministre, at rapporten ikke skulle offentliggøres, fordi den ville skade det gode forhold EU er ved at opbygge til Israel. Rapporten blev imidlertid lækket og offentliggjort af en række NGO'er i slutningen af december 2005. Mogens Lykketoft stillede spørgsmål vedr. rapporten i Folketinget og den findes nu oversat til dansk på www.danpal.dk

Amerikansk udenrigspolitik bestemmes af Israel

London Review of Books udkom d. 23. marts med en længere artikel om den israelske lobby og dennes indflydelse på amerikansk udenrigspolitik. Artiklen ligger på deres hjemmeside (se link nedenfor), og er skrevet af to forskere fra Harvard på baggrund af et større studie. Læs mere om studiet på www.danpal.dk Brug søgefeltet og skriv lobby.

Læs på London Review of Books på <http://www.lrb.co.uk/index.php>

Norge dropper EUs terrorliste

Norge vil ikke længere forholde sig til EUs liste over terrorgrupper og personer, der efter EUs opfattelse har tilknytning til terrororganisationer. Det har regeringen i Oslo meddelt EU. »Vi har besluttet, at vi vil holde os til én liste, og det er FNs terrorliste. Vi vil fortsat have et nært samarbejde med EU, når det gælder terrorbekæmpelse, men vi er ikke med i EU, og vi har ikke været med til at udarbejde disse lister,« siger den norske udenrigsminister, Jonas Gahr Støre.

Refereret fra Berlingske Tidende 5. januar 2006

Jimmy Carter: Kolonisering af Palæstina udelukker fred

Israels bosættelsespolitik ødelægger chancen for en fredelig løsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt. "Den altdominerende hindring for fred er Israels kolonisering af Palæstina", siger Carter.

U.S.A.s tidligere præsident Jimmy Carter tager i en artikel i Kristeligt Dagblad den 11. marts 2006 skarpt afstand fra Israels politik overfor de besatte palæstinensiske områder. "I mere end et kvart århundrede har israelsk politik været i konflikt med U.S.A.'s og det internationale samfunds politik", fastslår Carter. Carter kritiserer Israels omfattende bosættelsespolitik og påpeger, at de israelske angivelser af bosættelsernes størrelse er "vildledende", idet palæstinensiske landområder inddraget til udvidelse; veje der forbinder bosættelser med hinanden og med Jerusalem samt systemer som bringer vand, affald og elektricitet til og fra bosættelserne ikke er medregnet. Disse bosættelser og deres tilstødende områder gør dele af Vestbredden "ubeboelige og ufremkommelige", siger Carter. Samtidig vil Israels unilaterale tilbagetrækning fra Gaza efterlade området som en isoleret "ulevedygtig enklave både økonomisk og politisk".

Den tidligere præsident kritiserer også den israelske stats byggeri af mure og hegn på palæstinensisk jord. Murene er "udelukkende anbragt på palæstinensiske områder og ofte med dybe indskæringer for at inddrage endnu mere land og bosættelser. Muren er beregnet til fuldstændigt at indeslutte et reduceret Palæstina." "Den altdominerende hindring for fred er Israels kolonisering af Palæstina", siger

Carter.

Jimmy Carter er leder af Carter Centeret, som arbejder med konfliktløsning samt fattigdoms- og sygdomsbekæmpelse. Carter repræsenterede centeret som valgobservatører har ved flere lejligheder advaret Vesten mod at afvise Hamas og

Jimmy Carter

plæderet for at give partiet en chance for at vise regeringsduelighed.

I den forbindelse langer Carter også ud efter U.S.A.'s regering, som "måske støtter" Israels erklærede politik om at isolere og stabilisere den nye palæstinensiske regering.

Kilde: "Globalt set: Kolonialisering af Palæstina udelukker fred", Kristeligt Dagblad, 11. marts 2006 (efter Project Syndicate og The Council on Foreign Relations).

Pragmatikere ved roret - Hamas i den politiske proces

International Crisis Group mener ikke at en Hamas sejr bør skræmme Vesten.

Hamas har i den senere tid lagt en pragmatisk politisk linje. Det konkluderer International Crisis Group i rapporten "Enter Hamas: The Challenges of Political Integration" ("Hamas kommer: Den politiske integrations udfordringer"), som udkom 18. januar 2006. Rapporten bygger på talrige interviews med politikere, analytikere og embedsmænd fra såvel PA som fra internationale organisationer og med almindelige borgere i PA. Ifølge ICG ser den pragmatiske linje ud til at være dominerende både på det nationale som på det lokale niveau. Emner som god regeringsførelse, økonomisk udvikling samt personlig og social sikkerhed er trådt i forgrunden, mens de mere kontroversielle religiøse spørgsmål ikke har fået så meget opmærksomhed.

Rapporten fremhæver desuden, at Hamas har overholdt våbenhvilen med Israel med en skarp nedgang i voldelige episoder til følge, noget som også er blevet anerkendt fra det israelske militærs side. Hamas har også vist sig villig til at have kontakt med Israel på det daglige operationelle niveau, skriver International Crisis Group, der også noterer sig, at højt placerede Hamas-medlemmer taler om forhandlinger med Israel som et middel

til at finde en løsning på konflikten mellem de to parter.

International Crisis Group advarer Vesten, primært EU og U.S.A, mod at isolere Hamas og anbefaler, at man snarest genoptager normal kontakt med de Hamas-ledede kommuner og byråd og at de den økonomiske støtte til disse områder. Gruppen plæderer også for en udskillelse af Hamas' politiske del, the Reform and Change Bloc. Hvis dette parti bliver registreret som et selvstændigt politisk parti, bør Vesten etablere normale relationer til det, skriver International Crisis Group.

Kilde: International Crisis Group: "Enter Hamas: The Challenges of Political Integration", Middle East Report No. 49 – 18. January 2006

(International Crisis Group er en uafhængig international NGO, som på analytisk og politisk niveau arbejder med forebyggelse og løsning af konflikter. Gruppen tæller blandt andre U.S.A.'s tidligere sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski, tidligere øverstkommanderende for NATO for Europa, Wesley Clark og tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen.)

Israelske hærchefer kan ikke rejse til EU

Efter at en israelsk militær leder sidste år med nød og næppe undgik retsforfølgelse i Storbritanien, ser det ud til at flere israelske militære ledere må lade være med at rejse til Europa.

I slutningen af februar 2006 kunne man læse i den israelske avis Haaretz, at den israelske hær advokater havde frarådet General Aviv Kochavi, at rejse til Storbritanien for at gennemføre en efteruddannelse i Lon-

General Aviv Kochavi

don. Generalen var ansvarlig for den israelske tilbagetrækning fra Gaza i efteråret 2005, men det er hans rolle under opgøret i Jenin flygtningelejren, der kan føre til anklager om krigsforbrydelser. Den israelske hær advokater oplyser at man fremover også vil fraråde rejser til lande som Frankrig og Spanien af frygt for mulige retssager mod militære ledere, der har tjent hæren under den seneste Intifada.

Refereret fra Haaretz 26. februar 2006

(fortsat fra side 1)

uden de israelsk udstedte papirer, skal søge om særlig tilladelse hos de israelske myndigheder, for at kunne komme ind i Gaza. Dermed er Rafah overgangen ikke en international grænseovergang.

Refereret fra Haaretz, "Verdensbanken: Karni-overgangen er en "alvorlig barriere mod handlen." Af Aluf Benn, d. 6. marts 2006, og fra samtaler med Swiss Development Cooperation, Jerusalem, 31. marts 2006.

Selvcensur 1

Weekendavisen fyrede i 2003 en skakanmelder, fordi redaktionen mente hans skrivi var krænke og racistisk mod jøder og israelere. Samme avis mente til gengæld, at ytringsfriheden har vide grænser, og tillod journalisten Ulrik Høis at opfordre til etnisk udrensning af palæstenserne.

For 3 år siden fyrede Weekendavisen sin skakanmelder, Hans Jørgen Lassen, der ifølge chefredaktør Anne Knudsen skrev en tekst, der var udtryk for racisme. Teksten var – eller kunne tolkes som værende – krænke for jøder og israelere, men Weekend Avisen lod ikke dette spørgsmål blive genstand for en evt. domstolsafgørelse. Man var ikke i tvivl.

Samme avis bragte et års tid efter en artikel af Ulrik Høi, hvor han støttede "transfer" dvs. folkeforflytning – også kaldet etnisk udrensning - af De besatte Områders indbyggere; palæstinensere. Et læserbrev spurgte, om der ikke var grænser for ytringsfriheden? Hertil svarede Weekend Avisen, at der i Danmark er tradition for, at ytringsfriheden har vide grænser. Ulrik Høi's skrivi fortsatte – Weekend Avisen var ikke i tvivl.

Den danske medieverden påberåber sig ytringsfriheden, når det gælder skrivi om muslimske og arabiske befolkningsgrupper. Samtidig er der imidlertid helt klare grænser for ytringsfriheden og yderst bevidst og kraftfuld selvcensur, når det gælder skrivi om andre grupper.

Søs Nissen

DPV's udtalelse vedrørende Muhammad tegningerne

Venskabsforeningens bestyrelse diskuterede tegnings-krisen kort efter de voldsomme begivenheder fandt sted i Mellemøsten. Det blev til en livlig diskussion, og en beslutning om at give vores formand mandat til at forsøge at lave en udtalelse vi kunne blive enige om. Bestyrelsen besluttede at udtalelsen skulle have opbakning fra 2/3 af bestyrelsens medlemmer for at vi ville sende den ud til pressen. Nedenstående udtalelse fik 100% opbakning fra hele bestyrelsen.

Dansk Palæstinensisk venskabsforening arbejder for det palæstinensiske folks rettigheder. Gennem en årrække har foreningen gennem et grundigt informationsarbejde formået at bibringe den danske befolkning og de danske beslutningstagere et breder grundlag for synet på konflikten mellem Israel og Palæstina. Vi har gennem DANIDA gennemført en række projekter på den besatte Vestbred og i Gaza, og vi har opbygget kontakter med mennesker i Israel og det besatte Palæstina, som ønsker en fredelig udvikling, hvor international ret overholdes, og hvor det palæstinensiske folk på lige fod med andre folk får retten til et hjemland.

De sidste ugers udvikling har belastet dette arbejde, og fyldt dels den danske befolkning og dels den palæstinensiske befolkning med undren og gru.

Derfor vil vi i Dansk Palæstinensisk venskabsforening hermed udtrykke vores skarpe kritik af den provinsielle indskrænkethed, der efter vores opfattelse ligger bag offentliggørelsen af tegningerne af Muhammed i Jyllands Posten sidste efterår. Det har efter vores opfattelse intet at gøre med ytringsfrihed, når man på den ene side afviser at trykke tegninger af Jesus opstandelse i forbindelse med Påsken, fordi man anser dem for at være krænke overfor avisens læsere, og på den anden side direkte angiver at tegningerne af Muhammed er ment som en provokation. Det er provinsielt, fordi avisen trods deres valg af betegnelsen "Danmarks Internationale Avis" fuldstændigt overser, hvad dette brud med almindelig pli betyder for en stor del af verdens befolkning. Tegningerne var alene ment som en provokation overfor det muslimske mindretal i Danmark, og dermed endnu et led i den foragt for mennesker af anden herkomst en dansk, som avisen så ofte har givet udtryk for.

Vi vil også udtrykke vores skarpe kritik af den håndtering af sagen, som statsminister Anders Fogh Rasmussen har præsteret. At nægtes at mødes med en række ambassadører, er brud på almindelige omgangsformer i den diplomatiske verden, og statsministeren har dermed sat sig selv i bås med den provinsielle tilgang til omverdenen, som Jyllandspostens tegninger er udtryk for.

Og endelig vil vi som forening tage skarpt afstand fra de reaktioner, der har været i det besatte Palæstina og en række andre lande. Vi tager afstand fra afbrændinger af flag, billeder og ambassader, og vi vil fortsat gennem vores arbejde herhjemme og i resten af verdenen gøre en indsats for at konflikter løses gennem forhandlinger og fredelige midler.

Vi opfordrer til gensidig respekt, samarbejde og forståelse for det, der er betydningsfuldt hos forskellige befolkninger. Vi ønsker ikke at indskrænke ytringsfriheden, men understreger, at der ikke er ytringspligt, og at alle normalt tænkende mennesker tænker sig om, før de taler, skriver eller tegner.

Vi vil fortsat arbejde for at opbygge venskaber på tværs af grænser og skel for at styrke forståelse og respekt.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening fortsætter arbejdet for det palæstinensiske folks rettigheder. Vi vil gøre vores til at sagerne får en fredelig løsning. Og gennem vores kontakter vil vi forklare, at Jyllands Postens tegninger ikke udtrykker den danske befolknings syn på mennesker og religioner, men alene er udtryk for en kombination af uvidenhed og uforskammethed på en enkelt dansk avis.

På foreningens vegne, Pernille Frahm, Formand

At straffe Danmark - den forkerte fjende

Ramzy Baroud, chefredaktør for online-avisen Palestine Chronicle, har i en kommentar i Asia Times behandlet den arabiske og muslimske verdens reaktion på Jyllands Postens Muhammed-tegninger. Forfatteren undrer sig over valget af Danmark som "prygleknap". Ramzy Baroud skriver blandt andet:

Kun et uansvarligt og intellektuelt kluntet individ ville kunne finde på at tegne så krænkende, som de billeder, der fremstiller profeten Muhammed i den danske avis Jyllandsposten. Og ingen avis med respekt for sig selv ville tillade sig at publicere noget så fladpan-det. Reaktionen i den muslimske verden henleder imidlertid opmærksomheden på et meget alvorligere emne (...)

Hvad jeg ønsker at undersøge, er den arabiske og muslimske verdens selvmodsigelser, der karakteriserer den arabiske og muslimske verdens kollektive reaktion på mere eller mindre håndgribelige aggres-sioner.

Den anti-danske bevægelse, som det med imponerende hast er lykkedes at opbygge i muslimske lande: kollektive græsrodsak-tioner og afgørende politiske initiativer un-der ledelse af forskellige regeringer - med Libyen og Saudi Arabien i spidsen - tog hurtigt form af en af de mest koordinerede arabiske missioner siden 1973, der lagde yderligere pres på både Danmark og Nor-ge. I mellemtiden er en alvorlig økonomisk boykotkampagne hastigt ved manifestere sig i form af tomme hylder i indkøbscentre, der engang tilbød danske produkter over hele Saudi Arabien og andre lande (...) Mens man må rose en sådan forenet ara-bisk og muslimsk holdning - i håb om at den vil begrænse sig til legitime former for protest - så kan man ikke lade være med at undre sig: Hvor var en sådan kollektivitet, da der var størst behov for den?

Dette er ikke for at antyde, at forseelse imod et folks tro - et hvilket som helst folk eller tro - bør tages let. Men hvis arabere kan være så effektive i organiseringen af så folkelige (og effektive) kampagner, der bruger økonomiske, politisk og diplo-matiske midler til at opnå indrømmelser, hvorfor så den totale fravær af sådanne kampagner som protest imod USA's krig imod Irak, dets betingelsesløse støtte til Israel og den nedladende udenrigspolitik og de grandiose demokrati- paradeforestil-linger, som det ønsker at påtvinge alle og

enhver?

Er det ikke temmelig ejendommeligt, at billige israelske produkter uden forbehold oversvømmer arabiske markeder fra Ma-rokko til Qatar til trods for den kendsger-ning, at Israel besætter jord, der tilhører tre arabiske lande? Er det ikke ejendommeligt, at muslimske lande drevent baner vej for en normalisering med Israel - nogle åbent som Pakistan, andre mere fordækt som Malaysia - til trods for den kendsgerning, at Israel skamløst fører sig frem med sin politik, der omfatter målrettede snigmord og drab på hundreder af palæstinensere? Og hvor krigeriske mener man, de danske medier kan være sammenlignet med deres modparter i de Forenede Stater og Storbritannien? Ikke desto mindre er der næppe en eneste arabisk husholdning, der savner adgang til CNN, HBO og Fox. Det er temmelig ironisk, at mange i de arabiske medier helt tilfældigt opdagede, at 530 danske soldater deltager i den illegitime amerikanske krig imod Irak, som følge af den danske avisikonflikt.

Det kan således dårlig hævdes, at den folkelige reaktion på de krænkende tegninger var kulminationen på en årelang bitterhed rettet imod dansk udenrigspolitik, enten i Irak eller i forhold til noget andet arabisk eller muslimsk relateret spørgsmål.

Dette er hverken et forsøg på at forsvare Danmark (eller Norge) eller dets tilsyne-ladende selektive "pressefrihed", men at fokusere på de misforståede prioriteringer, der oversvømmer den arabiske verden i dag.

Efter et årti af amerikansk anførte FN-sanktioner i Irak blev muslimske og arabiske nabolande rost af De Forenede Stater for, at deres samarbejde var afgø-rende for det vellykkede resultat af sanktio-nerne mod den ramte nation. Ifølge de mest forsigtige og forældede FN-rapporter døde mere end 500.000 irakiske børn som resultat af manglende medicin.

Hvor var det folkelige oprør dengang, hvor var det diplomatiske raseri og boykot-

(Fortsættes på side 24)

Selvicensur 2

Et teater i New York har taget et skuespil om Rachel Corrie af plaka-ten efter samtaler med lokale jødiske menigheder og grupper. Rachel Corrie var en ung britisk statsborger, der blev dræbt under en bulldozer i Rafah i Gaza i marts 2003. Teatrets direktør forklarer at han frygter at stykket vil blive misbrugt i propaganda øjemed. Stykket skulle have haft premiere 22. marts 2006 og blev vist i London i 2005. Stykket bygger på en omfattende e-mail-korrespondance, som Rachel førte med sin familie i England.

Refereret fra www.electronicintifada.org 2.3.2006

Apropos

Israels USA-ambassadør proteste-rer over for amerikanske aviser

Som reaktion på offentliggørelsen af et par artikler skrevet af formanden for Hamas' forretningsudvalg, Khaled Meshaal, og hans næstformand, Moussa Abu Marzouk, i slutningen af januar 2006, sendte Israels ambassa-dør i USA et protestbrev til to indfly-delsesrige landsdækkende dagblade, The Washington Post og The Los Angeles Times i USA. I en henvæn-delse til udgiverne sagde ambassa-døren, at selv om han sætter stor pris på pressens frihed, så forventer han, at en avis skelner mellem legitime nationale krav og ophidselse til had. Ambassadøren bemærkede, at USA's regering klassificerer den islamiske gruppe som en terroristisk organisa-tion. At begge aviser vælger at give spaltepads for dem, der søger Israels ødelæggelse, er ufatteligt, mener ambassadøren.

Khaled Mashals artikel, som ambas-sadøren protesterede over, blev også bragt i den engelsk avis, The Guar-dian. Artiklen kan læses andetsteds i dette Palæstina Nyt. Refereret fra Haaretz og Associated Press 4.2.2006.

Alternativet til Hamas er borgerkrig og destruktion

Mahmoud Issa, ph.d., forfatter og tidl. medlem af DPV's bestyrelse havde nedenstående indlæg i Berlingske Tidende d. 17. februar 2006:

Den knusende sejr til Hamas ved de palæstinensiske valg har overrumplet de fleste, i Palæstina, i Israel og i det internationale samfund. EU og USA-administrationen har truet med økonomiske sanktioner, og senest har New York Times afsløret, at USA og Israel arbejder på en destabiliseringsplan med det formål at udløse et hurtigt nyvalg. Det er helt uacceptabelt. Resultatet af valget skal respekteres af alle nationale og internationale kræfter.

En af årsagerne til Hamas' valgsejr er, at palæstinenserne føler sig svigtet af det internationale samfund. Der er nu gået 12 år, siden Oslo-aftalen satte kursen mod en selvstændig palæstinensisk stat, men resultatet har været katastrofalt, både politisk og økonomisk. Israel fortsætter med den forslidte cliché: At der ikke er nogen at forhandle med. Arafat var ifølge Israel en hindring for fred. Siden har de sagt det samme om Abu Mazen, selvom han har ført en klar politik for afvæbning af Intifadaen. Den ensidige tilbagetrækning fra Gaza er et godt eksempel på Israels manglende vilje til forhandling. Et andet er, at den illegale bosættelsespolitik er fortsat uden stop, og

opførelsen af muren er fortsat, selv om den Internationale Domstol i Haag har dømt den ulovlig og krævet, at den skal ødelægges.

En anden årsag til Hamas' sejr er, at palæstinenserne føler sig svigtet af deres egne politikere, der har stået for udbredt korruption og dårlig administration. Officielle rapporter har dokumenteret korruptionen, men ingen blevet straffet. Tværtimod er nogle af de skyldige blevet forfremmet og flere indtager fortsat vigtige ministerposter.

Hamas vandt en overvældende sejr, og derfor skal de danne regering. Fatah bør gå sammen med Hamas om at danne en national koalitionsregering og skal afholde sig fra en hævngherrig politik. Fatah kan nøjes med nogle få, centrale poster som sikkerhedsministeriet og udenrigsministeriet for at berolige det opskræmte internationale miljø.

Der er en alvorlig fare for at gentage fejlene fra Algeriet, hvor militæret gennemførte et kup – støttet af bl.a. Frankrig – da Den Islamiske Front havde sejret ved valget i 1989. Det blodige kup er et

skræmme-eksempel, som skal undgås i Palæstina. Valgresultatet må respekteres, akkurat som USA og Europa har respekteret valgresultatet i Irak, hvor et islamisk parti, der er lige så fundamentalistisk som Hamas, har dannet regering.

De bastante krav fra USA og Europa til Hamas om en ubetinget anerkendelse af Israel og en total afvæbning af sig selv, uden samtidig at nævne et ord om Israels besættelse, der nu har varet i 38 år, vil skabe mere radikalisme i hele området, stik imod de vestlige forventninger. Demokrati kan ikke vælges selektivt. PLO anerkendte Israel i 1993 som led i Oslo-aftalen. Omvendt har Israel indtil nu ikke anerkendt Palæstina og palæstinenserne ret til at danne en uafhængig stat.

Hamas er en pragmatisk organisation præcis som Fatah. Halvfems procent af Fatahs ledelse kommer fra samme organisation som Hamas, nemlig Det Muslimske Broderskab. Magten vil forandre dem langsomt. Det kan spores allerede nu i de seneste udtalelser af Hamas' politiske ledere. Giv dem chancen. Alternativet er borgerkrig og mere destruktion for palæstinensere og israelere.

(Fortsat fra side 23)

kampagnerne? Jeg er bange for, at den muslimsk- og arabisk ledede anti-danske kampagne vil uddybe en kløft, der adskiller begge verdener, underbygge arabernes ry for at være intolerante og samtidig levere en betydningsløs tegner hans livs chance: chancen for martyrium på vegne af pressfrihed og måske en bogkontrakt og/ eller et indslag på Oprah Winfreys TV talkshow. Men det er blot, hvad man kan forvente. Profeten Muhammed æres, fordi hans bidrag til millioner af muslimers dagligliv føles overalt. Han behøver ikke en dansk bladtegner for at værdsætte eller stryge hans relevans i millioner liv. Det kan muslimer være sikre på. Det er imidlertid forstemmende, at den muslimske verdens kollektive energi er

opslugt af at fordømme et lille europæisk land over en tegning, mens amerikanske militærbaser hjemsøger hjertet af den arabiske verden, og amerikanske fast-food restauranter trænges om ethvert gadehjørne fra Atlanterhavet til den Arabiske Golf, mens de færreste synes at bemærke det eller overhovedet at bekymre sig om det.

*Uddrag af artikel af Ramzy Baroud, redaktør af Palestine Chronicle, originalartikel: Asia Times, 2. feb. 2006. Artiklen kan læses i sin helhed på www.danpal.dk. Ramzy Baroud underviser i massekommunikation ved Curtin University of Technology og er forfatter til den kommende bog *The Second Palestinian Intifada: A Chronicle of a People's Struggle* (Pluto Press, London).*

Ulovligt: Dansk eksport af krigsmateriel

Et stigende antal danske virksomheder forsøger at eksportere krigsmateriel til lande, der ligger i gråzonen af, hvad der regnes for sikkerhedsmæssigt forsvarligt. De seneste to år har myndighederne givet 10 afslag til virksomheder, der ville sælge våbende, elektronik og andet krigsmateriel til "ulovlige" eller delvist ulovlige markeder som Kina, Venezuela og Israel. Tidligere blev der typisk givet et til to afslag om året, oplyser Udenrigsministeriet til Morgenavisen Jyllands-Posten.

JydskeVestkysten 18. januar 2006

Spørgsmål og svar i Folketinget

Der er med jævne mellemrum politikere, der stiller spørgsmål til Udenrigsministeren vedr. Israel/Palæstina konflikten. Spørgsmålene fra oppositionen stilles især af Mogens Lykketoft, Jeppe Kofoed, Nasser Khader, Villy Søvndal og Rune Lund. Fra Regeringens side står Dansk Folkeparti for de fleste. Spørgsmålene og deres svar kan læses på www.ft.dk og vi bringer her et eksempel:

§20-spørgsmål til udenrigsministeren

Spørger: *Rune Lund (EL)*

Spørgsmål:

Kan Ministeren oplyse status for de mange israelske forbehold i forhold til Køreplanen for Fred, der blev fremlagt af den israelske regering efter planens fremkost, samt oplyse om hvorvidt disse forbehold kan siges at være en del af aftalegrundlaget for Køreplanen for Fred, samt hvilket syn den israelske regeringsleder, den palæstinensiske part, Danmark og Kvartetten har på disse forbehold i deres helhed og enkeltvis?

Begrundelse:

Under sit besøg i Israel har Udenrigsministeren oplyst, at parterne i Mellemøst konflikten - Israel og det palæstinensiske selvstyre – fortsat befinder sig i fase 1 af den såkaldte Køreplan for Fred. Ministeren oplyste ligeledes, at den israelske regeringsleder går ind for Køreplanen. Umiddelbart efter Køreplanen blev lanceret fremkom Israel med op mod 100 forbehold for sin godkendelse af Køreplanen. I efteråret 2004 erklærede den israelske regeringsleders nærmeste rådgiver, Dov Weissglas, at Køreplanen var død. Som det fremgår af israelske aviser fungerer Dov Weissglas fortsat som Sharons nære rådgiver samtidig med at han har bemyndigelse til forhandlinger på top-plan med bl.a. den palæstinensiske og amerikanske ledelse. Det kan således forekomme tvivlsomt, om den israelske regeringsleder går ind for Køreplanen med den ordlyd, som er offentliggjort af Kvartetten.

Svaret fra Udenrigsministeren:

Den israelske regering godkendte den 25. maj 2003 Køreplanen for Fred med 14 forbehold. USA tilkendegav i den forbindelse at ville "adressere" disse forbehold uden at garantere nogen opfyldelse. Forbeholdene udgør ikke del af aftalegrundlaget for Køreplanen og er ikke anerkendt af Kvartetten. Den palæstinensiske part anser alene Køreplanen som aftalegrundlaget. Danmark anser ligeledes Køreplanen som grundlaget for den videre fredsproces, hvilket jeg bekræftede over for mine israelske samtalepartnere under mit besøg i Israel den 14.-15. november d.å. Gennemførelse af Køreplanen udgør en vigtig målsætning i den politiske platform for premierminister Ariel Sharons nye parti Kadima (fremad). Det tilføjes, at FN's Sikkerhedsråd med resolution 1515 af 19. november 2003 endosserede Køreplanen uden forbehold.

Rune Lund fra Enhedslisten

Uffe Ellemann og apartheid

Yitzak Shamir var israelsk udenrigsminister dengang (midt i 1980'erne). En spændende mand at tale med. Vi sad alene to og spiste middag sammen på en balkon på King David Hotel i Jerusalem med udsigt til muren omkring den gamle by. Og jeg sagde til ham, at for en ven af Israel var det dybt bekymrende at betragte udviklingen i Israel og de erobrede områder - for hvis den fik lov at fortsætte, ville Israel risikere at udvikle sig til en apartheidstat, og hvor var demokratiet og idealerne så henne? Det var en bemærkning, han ikke brød sig om. Og han reagerede ikke på den. Men dagen efter stod der i en israelsk avis, at jeg havde kaldt Israel en apartheidstat...

Klip fra tale af tidl. udenrigsminister Uffe Ellemann Jensen ved Dansk Zionist Forbunds 100 års jubilæum i 2003. Talen – der er værd at læse – finde på www.dzf.dk og på forsiden godt nede

Gåden Sharon?

Den 14. januar skrev den israelske forfatter Amos Oz, at det en gåde, at Sharon har rømmet bosættelserne i Gaza. Det er det ikke. Sharons politik har altid været at indlemme mest mulig palæstinensisk jord i Israel, men at få færrest muligt palæstinensere med i købet. Derfor har han droppet det overbefolkede Gaza, men satser desto stærkere på Vestbredden, hvor befolkningstætheden er lavere.

Den eneste rigtige gåde er, hvorfor Sharons taktikskifte ikke er blevet gennemskuet i vestlige hovedstæder, som nu betegner Sharon som fredssøgende. Det er han ikke.

Læserbrev af Ole Olsen bragt i Politiken

Er PFLP en terror-organisation?

En holdning til dette spørgsmål skal om kort tid findes i en dansk retssal. En gruppe danskere er sigtet efter terrorloven §114 stk A, for støtte til terror-organisationer, fordi de har givet økonomisk støtte til PFLP i Palæstina og FARC i Columbia.

De sigtede danskere – som er med i initiativet "Oprør" – mener, at PFLP er parti og en del af en legitim modstandsbevægelse mod den israelske besættelse. At partiet har begået enkelte fejl i form af aktioner, der kan siges at være terror-aktioner, gør ikke partiet til en terror-organisation.

The Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP) også kaldet "Folkefronten til Palæstinas Befrielse" er i Palæstina et af flere sekulære venstre-fløjspartier, og har været en del af PLO siden slutningen af 1960'erne. Ved valget januar 2006 blev PFLP det 3. største parti i den palæstinensiske lovgivende forsamling. Partiet er langt fra ligeså stor som Hamas og Fatah, men opnåede pæne resultater til kommunalvalget for nyligt. Udover sine 3 mandater i den lovgivende forsamling har partiet bl.a. borgmesterposten i Betlehem og er største parti i byrådet i Ramallah. I skrivende stund er der forlydender om, at partiet vil indgå i regering med Hamas.

Partiet er – ligesom Hamas - imidlertid også opført på USA og EU lister over

terror-organisationer. Israel betragter i dag partiet som en terror-organisation, selvom staten i praksis tillod partiet at arbejde nogenlunde frit under fredsprocessen i perioden 1994-2000. I brede kredse i Vesten er PFLP kendt for sine flykappinger i 1970'erne. At partiet i årene efter disse kapringer besluttede sig for ikke at bruge lignende metoder i sit arbejde i modstanden mod Israel, er mindre kendt.

Som argumentation for, at PFLP også i dag er en terror-organisation nævnes dels PFLP militantes angreb på bosættere og militær i de besatte områder, og dels et par spektakulære aktioner indenfor de seneste år. Denne ene var hævndrabet på den israelske turistminister Zeev Zvi, der blev dræbt af PFLP, som hævn for Israels likvidering af PFLP's øverste leder i Ramallah. Den anden aktion var en terror-aktion mod en israelsk bus i Israel. Om disse aktioner gør organisationen til en terror-organisation er spørgsmålet, som den danske domstol skal afgøre.

Søs

Folketingsdebat om Palæstina 27.1.2006

Den 27. januar 2006 - umiddelbart efter det palæstinensiske valg - diskuterede Folketinget Israel/Palæstina konflikten. Det var en bedrøvelig affære i høj grad domineret af Dansk Folkeparti.

Som ventet kom debatten til at handle om Hamas's nylige sejr i de palæstinensiske selvstyre-områder. Selvom SF og Enhedslisten forsøgte at skaffe opbakning til forslag, der kræver et stærkere dansk engagement i konflikten, blev samtlige af de resterende partier dvs. incl. Socialdemokraterne enige om en dagsorden, der er en fortsættelse af den allerede førte politik. Partierne var således enige om at fortsætte støtten til det palæstinensiske selvstyre, og arbejde for Køreplanens gennemførelse. Både

Venstre og Dansk Folkeparti udtrykte dog klart at støtten til Hamas er afhængig af, at Hamas nedlægger våbnene, anerkender Israel og de eksisterende aftaler. Dermed er den danske støtte til de palæstinensiske områder reelt i fare, da det er usandsynligt at Hamas vil efterleve disse krav.

Debatten kan læses på folketingets hjemmeside www.ft.dk samt på DPV's hjemmeside www.danpal.dk. Brug søgemaskinen og skriv Folketingsdebat.

Diskurs tyrani

Muhammad sagen gav anledning til refleksion over de vilkår, der er for debatten, når en diskurs (dagsorden eller forståelse) først er tømret fast. Beskæftiger man sig med Israel/Palæstina konflikten er dette forhold velkendt.

”Ved siden af alle de mange overvejelser og (selv-)rangsagelser, Muhammed-tegningerne har givet anledning til, rejser sagen også et særligt spørgsmål om medierne og den offentlige debat, som fortjener et ord med på vejen. Sagens forløb illustrerer, hvor umuligt det er at justere en skæv dagsorden, når den først er blevet sat. (...) Dygtige folk med ordet i deres magt og adgang til medierne kan forsyne os med en særlig historisk optik i de ovenfor omtalte briller og dertil afpassede høreværn. De ved, at konflikten om tolkningen af fortiden i mangt og meget også drejer sig om kampen om synet på fremtiden, både i det nære og lange perspektiv. Tag debatten om besættelsestiden som et eksempel. Hvis den

alene opfattes som en defaultistisk, næsten landsforræderisk underkastelse, er det lettere at skabe folkelig forståelse for en ny aktivistisk udenrigspolitik, der ikke bukker nakken. (...) Dagsordensættelse er i det hele taget blevet en krumtap i det politiske håndværk. Spindoktorerne udøver nok akut damage control, når noget er gået galt. Men deres vigtigste opgave er at sætte dagsordenen for tolkningen af det, der ligger forude. Desværre har de det alt for let. Pressen burde lægge sådanne dagsordener i et kritisk syrebad. Sagen med tegningerne er et eksempel på, hvor svært det åbenbart er.”

Uddrag af artikel i Information af Christian S. Nissen, 17.2.2006.

Mod bedre vidende

”Der bor 245.000 jødiske bosættere blandt 2,4 millioner palæstinensere på Vestbredden”, skriver Berlingske Tidende d. 24.2.2006. Berlingske Tidende er formodentlig klar over, at Jerusalem ligger på Vestbredden og at den af Israel besatte østlige del af byen således også er beboet af israelske bosættere ifølge international lov. Det betyder, at israelske bosættere i Øst Jerusalem også skal regnes med i opgørelser over antal af bosættere på Vestbredden. Dermed er antallet af bosættere snarere 450.000. Den amerikanske organisation Foundation for Middle East Peace bruger officiel israelsk statistik og har de præcise opgørelser, se på www.fmep.org

LANDET RUNDT (NYT FRA ORGANISATIONERNE)

SFU laver kampagne om de palæstinensiske flygtninge

”Ret til Identitet, Ret til Anerkendelse, Ret til Respekt!”. Under dette slogan vil SFU i foråret køre en kampagne, som skal sætte fokus på det palæstinensiske flygtningeproblem og på flygtningenes rettigheder. SFU skriver bl.a. følgende i en pressemeldelse om projektet:

På trods af at palæstinenserne er den største fordrevne flygtningegruppe i verden, er problemet i høj grad blevet ignoreret af verdenssamfundet ligesom hele flygtningespørgsmålet gang på gang er blevet skubbet til side, når der har været gang i fredsforhandlingerne mellem Israel og den palæstinensiske ledelse. Men bare fordi man ignorerer et problem, forsvinder det sjældent af sig selv - heller ikke i dette tilfælde. At forsøge at glemme det palæstinensiske flygtningeproblem er både umenneskeligt og dumt. En fremtidig løsning på Israel/Palæstina konflikten må inkludere en holdbar løsning på flygtningeproblemet, hvis man ikke vil eskalere konflikten yderligere. Derfor vil vi i SFU med en række samarbejdspartnere tage spørgsmålet op og arbejde for, at den danske

befolkning og de danske politikere får øjnene op for problemet og presser på for at få det løst.

Kampagnens forløb

Kampagnen består af to dele. Den første del består af en billedudstilling, som vi vil turnere rundt i det ganske danske land med. Billederne i udstillingen er taget af to SFU’ere som i efteråret 2005 var i Mellemøsten for at besøge palæstinensiske flygtningelejre, og skabe kontakt til ligesindede organisationer i lejrene. Billederne har størrelsen 50x40 cm, og der er 30 af dem.

I anden del af kampagnen fra d. 3.-12. april vil SFU få besøg af en gruppe af palæstinensere fra flygtningelejrene. Disse vil vi tage på en tur rundt gennem landet,

hvor de vil fortælle deres historier og deltage i alle former for arrangementer fra klassiske aktioner, til debatoplæg og helaftensarrangementer.

Billedserien er med rundt på turen samt en udstilling af børnetegninger fra en flygtningelejr i Syrien. Hele turen vil blive filmet og omsat til en dokumentarfilm.

Man kan få SFU- kampagnen forbi sin by eller sin organisation, lokalgruppe mv. Kontakt kampagnegruppen og hør om mulighederne for samarbejde. For yderligere oplysninger kontakt: Janne Louise Andersen - 24919915 Martine Zeuthen - 22640960 jannelouise@gmail.com eller mzeuthen@hotmail.com

Afsender:
Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte

MAGASINPOST
STANDARD

B

POST

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

palæstinaorientering

Tegn abonnement

Tidskriftet Palæstina-Orientering har i mere end 26 år bragt vigtige baggrundsartikler og grundige analyser af udviklingen i Mellemøsten

Palæstina-Orientering kommer fire gange om året. Pris: 140 kr.

Giro 9 02 38 95, Søvejen 41, 2.th., 3000 Helsingør, Tlf.: 49 13 16 20